Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

30. juni 2016*

»Dumping — import af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Kina — endelig antidumpingtold — fortrolig behandling af beregningen af den normale værdi — oplysninger, der er indgivet i tide — frist for vedtagelsen af en afgørelse om status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår — ret til forsvar — ligebehandling — princip om forbud mod tilbagevirkende gyldighed — artikel 2, stk. 7-11, artikel 3, stk. 1-3, artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 5, og artikel 20, stk. 2 og 4, i forordning (EF) nr. 1225/2009«

I sag T-424/13,

Jinan Meide Casting Co. Ltd, Jinan (Kina), ved advokaterne R. Antonini og E. Monard,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Boelaert og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af advokat S. Gubel og solicitor B. O'Connor,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 430/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Thailand og om afslutning af proceduren for Indonesien (EUT L 129, s. 1), for så vidt som den vedrører sagsøgeren

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D. Gratsias (refererende dommer), og dommerne M. Kancheva og C. Wetter,

justitssekretær: fuldmægtig L. Grzegorczyk,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. oktober 2015,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 343, s. 51, herefter »grundforordningen«), fastsætter de EU-retlige regler, som regulerer antidumpingprocedurerne. Det fremgår af tredje betragtning til denne forordning, at forordningen for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af reglerne i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (GATT) (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«), som er vedlagt som bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994, L 336, s. 3), i videst muligt omfang overfører aftalens ordlyd til EU-lovgivningen.

2 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2012 af 12. december 2012 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 344, s. 1, herefter »ændringsforordningen«), trådte i kraft den 15. december 2012.

3 Sagsøgeren, Jinan Meide Casting Co. Ltd, er et kinesisk selskab, der producerer rørfittings af deformerbart støbejern med gevind til hjemmemarkedet og til eksport.

De relevante faktiske omstændigheder vedrørende undersøgelsesproceduren før den midlertidige forordning

4 Den 16. februar 2012 offentliggjorde Europa-Kommissionen efter en klage indgivet den 3. januar 2012 af Defence Committee of Tube or Pipe Cast Fittings, of Malleable Cast Iron of the European Union en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Thailand og Indonesien (EUT C 44, s. 33). Det fremgår af denne meddelelses punkt 3, at den vare, der angiveligt importeres til dumpingpriser, er en vare, der i den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1) tariferes under KN-kode ex 7307 19 10. Kommissionen præciserede i punkt 5.1.1.1, litra a), i denne meddelelse, at den grundet det potentielt store antal kinesiske eksporterende producenter af denne vare ville udvælge en stikprøve af eksporterende producenter under de i grundforordningens artikel 17 fastsatte betingelser.

5 Den 3. april 2012 fremsatte sagsøgeren en anmodning med henblik på at opnå status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår (herefter »markedsøkonomisk behandling«) som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b). Kommissionens tjenestegrenes besøg hos sagsøgeren med henblik på en undersøgelse af denne anmodning blev fastsat til den 30. maj til den 1. juni 2012. Den 9. juli 2012 meddelte Kommissionen sagsøgeren de væsentligste faktiske forhold og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen havde besluttet sig for ikke at indrømme selskabet markedsøkonomisk behandling. Ved skrivelse af 23. juli 2012 meddelte sagsøgeren Kommissionen sine bemærkninger til denne afgørelse. Til gengæld blev sagsøgeren i lighed med de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven indrømmet individuel behandling i henhold til bestemmelserne i grundforordningens artikel 9, stk. 5, andet afsnit.

Den midlertidige forordning og dokumentet med foreløbige oplysninger

6 Den 14. november 2012 vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 1071/2012 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Thailand (EUT L 318, s. 10) (herefter »den midlertidige forordning«).

7 Kommissionen præciserede i 14. betragtning til den midlertidige forordning, at der med henblik på at fastsætte en normal værdi for de eksporterende producenter i Kina, der ikke opnåede markedsøkonomisk behandling, blev aflagt kontrolbesøg vedrørende de oplysninger, Indien havde fremlagt som referenceland (jf. præmis 13 nedenfor), hos en producent i dette land med registrerede firmanavn »Jainson Industries, Jalandhar, Punjab, Indien«.

8 Kommissionen anførte i 15. betragtning til den midlertidige forordning, at dumpingundersøgelsen omfattede perioden fra den 1. januar 2011 til den 31. december 2011, og at undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra 2008 til udgangen af undersøgelsesperioden.

9 Kommissionen definerede i 16.-18. betragtning til den midlertidige forordning den pågældende vare, idet Kommissionen bl.a. anførte, at den udgjordes af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind, som for øjeblikket tariferes under KN-kode 7307 19 10.

10 Ifølge 19. betragtning til den midlertidige forordning blev det konstateret, at den pågældende vare og den vare, der fremstilles og sælges på hjemmemarkedet i Kina, Thailand og Indonesien og på hjemmemarkedet i Indien, der blev valgt som referenceland, samt den vare, der fremstilles og sælges i EU af EU-erhvervsgrenen, havde de samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber. Det blev derfor foreløbigt konkluderet, at disse varer var identiske, jf. grundforordningens artikel 1, stk. 4.

11 Det anføres i 30. betragtning til den midlertidige forordning, at for så vidt angår eksporten med oprindelse i Kina samarbejdede 12 eksporterende producenter, der tegnede sig for 51% af den kinesiske eksport til Unionen i undersøgelsesperioden, og fremlagde de oplysninger, der blev anmodet om. Det anføres også i denne betragtning, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 1, udvalgte en stikprøve på 3 af disse 12 eksporterende producenter, som repræsenterede 88% af eksportmængden fra disse 12 eksporterende producenter. Sagsøgeren var med i stikprøven.

12 Det anføres i 40. betragtning til den midlertidige forordning, at den forsinkelse på to måneder, hvormed Kommissionen traf afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling for et af de kinesiske selskaber, der havde anmodet derom, nemlig sagsøgeren, hovedsagelig skyldtes, at efterprøvningen med henblik på tildeling af denne status ikke kunne finde sted tidligere, da de omhandlede producenter ikke havde tid. Det anføres ligeledes i denne betragtning, at tidspunktet for afgørelsen vedrørende denne behandling ikke havde nogen indflydelse på udfaldet.

13 Kommissionen anførte i 49.-53. betragtning til den midlertidige forordning grundene til, at den foreløbigt havde konkluderet, at Indien var et hensigtsmæssigt referenceland som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), for så vidt angår eksport med oprindelse i Kina.

14 Kommissionen redegjorde i 54.-63. betragtning til den midlertidige forordning for den anvendte metode ved beregningen af den normale værdi for så vidt angår eksport af den pågældende vare med oprindelse i Kina.

15 Kommissionen anførte først, i 54. betragtning, at da ingen af de kinesiske eksportører i stikprøven blev indrømmet markedsøkonomisk behandling, blev den normale værdi for dem beregnet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), dvs. ved at anvende Indien som referenceland.

16 Kommissionen anførte endvidere i 55. betragtning, at den for det første var startet med at undersøge, om referencelandsproducentens samlede salg af samme vare var repræsentativt, dvs., om denne mængde udgjorde mindst 5% af den samlede mængde af salg af den pågældende vare til eksport til Unionen for hver kinesiske eksporterende producent i stikprøven. Derudover anførte Kommissionen i samme betragtning, at dette var tilfældet for to af disse eksporterende producenter. Derimod nåede Kommissionen, som det beskrives i præmis 130 nedenfor, på stadiet for vedtagelsen af den midlertidige forordning den modsatte konklusion for så vidt angår sagsøgeren.

17 Det fremgår af 56. og 57. betragtning, at Kommissionen for det andet identificerede de forskellige typer af samme vare, som der skulle tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi. Med henblik på dette identificerede Kommissionen hver varetype solgt af referencelandsproducenten, som var identisk eller direkte sammenligneligt med forskellige typer af den pågældende vare, der blev eksporteret af de kinesiske eksporterende producenter. For det tredje undersøgte Kommissionen, efter at de typer af samme vare, der skulle tages i betragtning, således var blevet defineret, som det anføres i 57. betragtning til den midlertidige forordning, om hjemmemarkedssalget i referencelandet var tilstrækkeligt repræsentativt for hver af disse typer af samme vare, dvs. om mængden af disse salg til uafhængige kunder i undersøgelsesperioden udgjorde mindst 5% af hver af de eksporterende producenters samlede salg ved eksport til Unionen af den tilsvarende varetype.

18 Som Kommissionen anførte i 58.-62. betragtning til den midlertidige forordning, undersøgte den for det fjerde om salget af disse typer af samme vare, som blev solgt i repræsentative mængder som beskrevet i præmis 17 ovenfor, kunne anses for at være solgt i normal handel, på grundlag af andelen af disse salg, som var fortjenstgivende, dvs. salg til en nettosalgspris svarende til eller højere end de beregnede produktionsomkostninger. Efter afslutningen af denne undersøgelse valgte Kommissionen beregningsmetoden for den normale værdi.

19 Ifølge 59. betragtning blev den normale værdi i tilfælde, hvor mængden af fortjenstgivende salg, som defineret således, af en type af samme vare oversteg 80% af den samlede salgsmængde af denne varetype, og hvor den vejede gennemsnitspris på denne varetype svarede til eller var højere end produktionsomkostningerne, fastsat på grundlag af den faktiske pris på hjemmemarkedet beregnet som et vejet gennemsnit af priserne på alt hjemmemarkedssalg af den pågældende type i undersøgelsesperioden. I henhold til 60. betragtning blev den normale værdi i tilfælde, hvor denne andel af fortjenstgivende salg var lig med eller mindre end 80% af den samlede salgsmængde af en type af samme vare, eller hvor den vejede gennemsnitspris lå under produktionsomkostningerne, baseret på den faktiske pris på hjemmemarkedet beregnet på grundlag af det fortjenstgivende salg af udelukkende den varetype.

20 Endelig blev de typer af samme vare, der blev solgt med tab, i henhold til 61. betragtning, ikke anset for solgt i normal handel. Det anføres i 62. betragtning, at for disse varetyper såvel som for de, hvor salget ikke var tilstrækkeligt repræsentativt som nævnt i præmis 17 ovenfor, blev der anvendt en beregnet normal værdi som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 3 og stk. 7, litra a).

21 For så vidt angår fastlæggelsen af eksportpriserne fremgår det af 64. betragtning til den midlertidige forordning, at disse priser fastsattes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, dvs. på grundlag af de eksportpriser, der faktisk var betalt eller skulle betales til hver af de kinesiske eksporterende producenter i stikprøven.

22 Ifølge 65.-67. betragtning til den midlertidige forordning blev sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, foretaget ab fabrik og med justeringer for forskelle vedrørende de fysiske egenskaber, indirekte skatter, transport-, forsikrings-, håndterings- og lastningsomkostninger og dermed forbundne omkostninger, emballerings- og kreditomkostninger, provisioner og bankgebyrer, i alle tilfælde hvor dette blev anset for at være berettiget, korrekt og kunne dokumenteres.

23 I henhold til 68. betragtning til den midlertidige forordning blev dumpingmargenen for de kinesiske selskaber, der indgik i stikprøven, fastlagt på grundlag af en sammenligning af den vejede gennemsnitlige normale værdi for hver type af den samme vare, beregnet for referencelandet, og den vejede gennemsnitlige eksportpris for den tilsvarende type af den pågældende vare som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 11.

24 I henhold til 69. betragtning til den midlertidige forordning blev den midlertidige vejede gennemsnitlige dumpingmargen for sagsøgeren, som beregnet på det i præmis 23 ovenfor beskrevne grundlag, fastsat til 39,3% af cif-prisen (cost, insurance, freight), Unionens grænse, ufortoldet for den pågældende vare.

25 Den midlertidige forordnings artikel 1, stk. 2, fastsatte den midlertidige antidumpingtold for sagsøgeren til 39,3%.

26 Ved skrivelse af 15. november 2012 meddelte Kommissionen sagsøgeren det i grundforordningens artikel 20, stk. 1, omhandlede dokument med foreløbige oplysninger. Ud over den midlertidige forordning, som var vedlagt som bilag 1 til dette dokument, omfattede dette et bilag 2 vedrørende den fremgangsmåde, der var blevet anvendt ved beregningen af dumping, og et bilag 3 vedrørende den fremgangsmåde, der var blevet anvendt ved beregningen af underbud og skade.

27 Kommissionen gav i bilag 2 til dette dokument med foreløbige oplysninger først forskellige generelle forklaringer vedrørende beregningen af dumpingmargenen. I øvrigt foretog Kommissionen et vist antal præciseringer vedrørende udelukkelsen af en vis type af den pågældende vare fra sagsøgerens eksportsalg og de forskellige justeringer, som den havde foretaget med henblik på en rimelig sammenligning som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 10. Kommissionen fremlagde ligeledes i dette bilag 2 et vist antal tabeller vedrørende de detaljerede beregninger af dumpingmargenen opdelt efter varetype, hvor den udelod de elementer, der var baseret på de oplysninger, referencelandsproducenten havde fremlagt. Som Kommissionen anførte i dette bilag, havde kun én referencelandsproducent samarbejdet under undersøgelsen, og som følge deraf kunne de oplysninger, der hidrørte fra referencelandet, ikke videregives for de enkelte varekontrolnumre for varen.

Korrespondancen mellem sagsøgeren og Kommissionen efter den midlertidige forordning

28 Den 17. december 2012 tilsendte sagsøgeren Kommissionen sine bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger. Disse bemærkninger vedrørte fem punkter, nemlig afgørelsen om markedsøkonomisk behandling, den normale værdi, justeringen af den normale værdi for merværdiafgift (moms), nødvendigheden af en justering for produktionsprocessen og eksportpriserne.

29 Sagsøgeren gjorde navnlig vedrørende det andet punkt gældende, at det var med urette, at Kommissionen havde anvendt en beregnet værdi for alle typerne af samme vare, som blev sammenlignet med de pågældende varetyper, som sagsøgeren eksporterede til Unionen. Kommissionen burde således i henhold til sagsøgeren dels have anvendt referencelandsproducentens hjemmemarkedspriser og ikke metoden med den beregnede værdi, idet anvendelse af denne metode kun er berettiget, når det ikke er muligt at anvende hjemmemarkedspriser, hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag. Dels anførte sagsøgeren, at anvendelsen af tærsklen på 5% ved afgørelsen af, om salget af samme vare var repræsentativt, ikke var begrundet, når der som i den foreliggende sag var tale om at sammenligne hjemmemarkedspriserne for en given producent på det indiske marked og de kinesiske producenters eksportpriser. Ifølge sagsøgeren straffede denne anvendelse de eksporterende producenter, der, som sagsøgeren, havde betydningsfulde eksportmængder, uforholdsmæssigt, idet disse sidstnævnte havde større vanskeligheder med at opfylde et sådant repræsentativitetskriterie. Derudover havde tærsklen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 2, ikke en ubetinget karakter. Af disse grunde anmodede sagsøgeren Kommissionen om at genberegne den normale værdi

i overensstemmelse med sagsøgerens bemærkninger. Sagsøgeren formulerede endvidere to andre kriterier vedrørende fastsættelsen af den normale værdi, som dels vedrørte en anvendelse af omsætningen til at bestemme referencelandsproducentens produktionsomkostninger, dels anvendelsen af en enkelt gennemsnitlig profitmargen for alle varetyperne. Derudover fremsatte sagsøgeren, efter at selskabet havde »taget den omstændighed til efterretning, at referencelandsproducenten var Jainsons Industries«, bemærkninger til justeringerne til den normale værdi og anførte navnlig grundene til, at det anmodede om en justering for forskellene i produktionsprocesser og produktivitet mellem sagsøgeren og referencelandsproducenten.

30 Hvad endelig angår eksportpriserne anmodede sagsøgeren Kommissionen om for det første at beregne dumpingmargenen på grundlag af sagsøgerens samlede eksportsalg af den pågældende vare og for det andet at give sagsøgeren yderligere forklaringer vedrørende beregningen af de justeringer, der blev foretaget af eksportsalget for fysiske forskelle.

31 Under høringen den 6. februar 2013 gentog sagsøgeren i det væsentlige alle sine bemærkninger vedrørende dokumentet med foreløbige oplysninger, som var anført i sagsøgerens skrivelse af 17. december 2012. Sagsøgeren henviste med henblik på at uddybe selskabets anmodninger om justeringer vedrørende produktionsprocessen og produktiviteten navnlig til oplysninger om referencelandsproducenten, dvs. dels et uddrag fra referencelandsproducentens hjemmeside, som bl.a. indeholdt oplysninger om størrelsen af arbejdsstyrken, de årlige produktionsmængder samt det væsentligste maskineri, som denne producent rådede over, dels en e-mailkorrespondance mellem denne producent og sagsøgeren, som fandt sted mellem den 29. januar og den 1. februar 2013.

32 Den 15. marts 2013 tilsendte Kommissionen sagsøgeren dokumentet med endelige oplysninger. Dette dokument omfattede i bilag 1 et dokument med generelle oplysninger, som havde til formål som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2, at gentage de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen påtænkte at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. Kommissionen anførte i bilag 2 og 3 til dette dokument med endelige oplysninger konkrete bemærkninger vedrørende henholdsvis beregningen af dumpingmargenen og beregningen af underbud og skade. Kommissionen anførte navnlig i bilag 2, at den havde godkendt sagsøgerens bemærkning om, at den normale værdi burde beregnes på grundlag af hjemmemarkedssalget for den ene referencelandsproducent, som havde samarbejdet, selv om disse salg ikke havde fundet sted i repræsentative mængder som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2. Som følge deraf var det det hjemmemarkedssalg, som referencelandsproducenten havde gennemført i normal handel, der blev anvendt til at fastsætte den normale værdi, der blev fastsat med henblik på at beregne sagsøgerens endelige dumpingmargen. Kommissionen anførte endvidere, at den ligeledes godkendte sagsøgerens indvending om, at dumpingmargenen burde fastsættes på grundlag af den samlede eksport og ikke kun på grundlag af de typer af den pågældende vare, der svarede til typer af samme vare, der var blevet solgt på hjemmemarkedet af referencelandsproducenten. Kommissionen præciserede, at den normale værdi for de ikke-kongruente typer af den pågældende vare blev justeret på grundlag af markedsværdien af forskellene i de fysiske egenskaber som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a).

33 Derimod anførte Kommissionen, at den havde forkastet sagsøgerens anmodninger om justeringer for forskellene mellem sidstnævnte og referencelandsproducenten vedrørende produktionsprocessen og produktiviteten. Hvad for det første angår anmodningen om justering for produktionsprocessen fastslog Kommissionen, selv om den anerkendte, at der forelå visse forskelle i produktionsprocessen for de to omhandlede producenter, var forbruget af stålskrot næsten identisk. Hvad angår den anden anmodning om justering gjorde Kommissionen i det væsentlige gældende, at det kun var de forskelle, der berørte priserne og sammenligneligheden af priserne for en referencelandsproducent og en eksportør fra et land uden markedsøkonomi, som kunne begrunde en justering, og at kun en udtømmende analyse kunne afsløre alle forskellene i omkostningsfaktorerne og godtgøre, at priserne og deres sammenlignelighed var berørt, hvilket ville begrunde en justering.

34 Kommissionen fremlagde ligeledes i bilag 2 til dokumentet med endelige oplysninger en række tabeller vedrørende de detaljerede beregninger af dumpingmargenen opdelt efter varetype svarende til den række tabeller, der blev fremlagt i bilag 2 til dokumentet med foreløbige oplysninger, som nævnes i præmis 27 ovenfor. Kommissionen havde således såvel i dokumentet med endelige oplysninger som i dokumentet med foreløbige oplysninger slettet alle elementer, der var baseret på de oplysninger, referencelandsproducenten havde fremlagt.

Korrespondancen mellem sagsøgeren og Kommissionen efter dokumentet med endelige oplysninger

35 Den 18. marts 2013 tilsendte referencelandsproducenten Kommissionen en skrivelse, hvori den anførte, at den »udtrykkeligt gav Kommissionen tilladelse til at videregive den fortrolige udgave af [referencelandsproducentens] svar på spørgeskemaet, såvel som de dokumenter, der hidrørte fra kontrolbesøget hos [referencelandsproducenten] til [sagsøgerens advokater]«. Denne producent anførte i øvrigt i samme skrivelse, at den samme dag selv havde fremsendt disse dokumenter til sagsøgeren.

36 Ved e-mail af 18. marts 2013 anmodede sagsøgeren Kommissionen om på grundlag af den ovennævnte skrivelse fra referencelandsproducenten at videregive den fortrolige udgave af denne producents svar på antidumpingspørgeskemaet samt de dokumenter, der hidrørte fra kontrolbesøget hos referencelandsproducenten. Sagsøgeren anmodede derudover i samme e-mail Kommissionen om, »henset til referencelandsproducentens tilladelse til at videregive den fortrolige udgave af dennes svar på spørgeskemaet«, at fremsende de samlede beregninger af den normale værdi til sagsøgeren. Endelig anmodede selskabet om specifikke oplysninger vedrørende for det første den måde, hvorpå den normale værdi for de ikke-kongruente typer af den pågældende vare blev fastlagt, for det andet den måde, hvorpå Kommissionen havde sondret mellem fittings med sort overflade og fittings med galvaniseret overflade, og for det tredje grundlaget for Kommissionens konklusion om, at referencelandsproducentens forbrug af stålskrot pr. enhed og sagsøgerens forbrug af dette materiale var næsten ens.

37 Sagsøgeren gentog sin anmodning i en anden e-mail af 19. marts 2013. Sagsøgeren besvarede navnlig den begrundelse for afvisningen, som Kommissionen ifølge referencelandsproducenten havde gjort gældende over for denne, og som gik ud på, at fortroligheden ikke kunne ophæves selektivt for visse specifikke interesserede parter. Selskabet gjorde i denne forbindelse for det første gældende, at beregningen af dumpingmargenen og som følge deraf oplysningerne vedrørende den normale værdi var specifikke for den omhandlede virksomhed, og for det andet, at grundforordningen ikke udelukkede, at en konkret tilladelse fra den person, der havde givet de fortrolige oplysninger, kunne begrænses til én enkelt interesseret part. I øvrigt anmodede sagsøgeren, idet selskabet anførte, at dets ret til forsvar stod på spil, om, at den omhandlede uoverensstemmelse blev forelagt høringskonsulenten, hvis rolle er fastlagt ved afgørelse 2012/199/EU truffet af formanden for Europa-Kommissionen af 29. februar 2012 om høringskonsulentens funktion og beføjelser i visse handelsprocedurer (EUT L 107, s. 5).

38 Chefen for Kommissionens afdeling for antidumpingundersøgelser svarede ved e-mail af 21. marts 2013, idet denne forkastede sagsøgerens anmodning og begrundede dette på følgende vis: »Oplysningerne vedrørende den normale værdi anvendes for tre af de eksporterende producenter i stikprøven og ikke kun for Jinan Meide. En videregivelse af oplysningerne alene til Jinan Meide ville således indebære, at fortrolige oplysninger blev videregivet selektivt til én enkelt interesseret part, selv om andre interesserede parter, der er berørt af de samme oplysninger, ikke nyder godt af denne privilegerede adgang til fortrolige oplysninger.« I en senere e-mail af samme dato anfører høringskonsulenten, at han deler det synspunkt, der gives udtryk for i den ovennævnte e-mail, og understeger, at en ikke-diskriminerende behandling af parterne udgør et væsentlig element.

39 Den 25. marts 2013 fremsendte sagsøgeren sine bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger. Sagsøgeren vendte tilbage til selskabets uoverensstemmelse med Kommissionen ved udvekslingen af e-mails nævnt i præmis 36-38 ovenfor og gentog sin anmodning om fremlæggelse af den fortrolige udgave af svaret fra referencelandsproducenten på antidumpingspørgeskemaet og de dokumenter, der stammede fra det kontrolbesøg, der fandt sted hos denne, samt sin anmodning om fuldstændig fremlæggelse af beregningen af den normale værdi. Sagsøgeren fremsatte derudover et vist antal konkrete spørgsmål vedrørende beregningen af den normale værdi, som for nogens vedkommende allerede var blevet fremsat i sagsøgerens bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger. Sagsøgeren lagde denne gang de oplysninger fra referencelandsproducenten, som sidstnævnte i mellemtiden havde videregivet til sagsøgeren, til grund, som selskabet havde anført i sin e-mail af 18. marts 2013 (jf. præmis 35 ovenfor).

40 Sagsøgeren gentog navnlig den konkrete anmodning, selskabet havde fremsat i sin e-mail af 18. marts 2013 (jf. præmis 36 ovenfor), vedrørende oplysning af beregningsmetoden for den normale værdi for de ikke-kongruente typer af den pågældende vare. Sagsøgeren anførte således, at den præcisering, Kommissionen havde foretaget i dokumentet med endelige oplysninger vedrørende den omstændighed, at den normale værdi for disse varer var blevet justeret for markedsværdien af forskellene i fysiske egenskaber, ikke var tilstrækkelig. Selskabet gjorde derudover gældende, at det selv producerede 1 645 typer af den pågældende vare, mens referencelandsproducenten kun producerede 287 typer af den samme vare, således at 83% af typerne af den pågældende vare ikke havde en tilsvarende type. Derudover var det kun 5 738 ton ud af de 11 130 ton, som sagsøgeren havde eksporteret til Unionen under undersøgelsesperioden, som vedrørte typer af tilsvarende varer. Under disse omstændigheder var anmodningen om videregivelse af absolut afgørende betydning for sagsøgerens ret til forsvar.

41 I øvrigt foreslog sagsøgeren korrektioner vedrørende dels fordelingen af produktionsomkostninger på grundlag af omsætningen, dels beregningen af justeringerne af den normale værdi vedrørende fragt- og emballeringsomkostninger. Sagsøgeren gentog og præciserede ligeledes sine anmodninger om justering for produktionsprocessen og produktiviteten, som selskabet havde fremsat i sine bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger, samt dets kritik af justeringen for ikke-refusionsberettiget moms, der ligeledes var blevet fremsat i de ovennævnte bemærkninger. Derudover fremsatte sagsøgeren en ny anmodning om justering for de solgte mængder.

42 Under høringen den 26. marts 2013, som Kommissionens tjenestegrene indrømmede sagsøgeren, gentog selskabet de anmodninger og klagepunkter, som det havde fremsat i forbindelse med dets bemærkninger til anmodningen om endelig fremlæggelse. Efter denne høring anførte sagsøgeren i en skrivelse af 27. marts 2013, at Kommissionen under høringen den 26. marts 2013 havde indikeret, at den metode, der var blevet anvendt ved denne beregning, bestod i at lægge den gennemsnitlige normale værdi fastsat for de tilsvarende varetyper til grund, justeret for markedsværdien af forskellene i fysiske egenskaber, som fastsat på grundlag af de af sagsøgeren fastsatte eksportpriser til Unionen for de ikke-kongruente typer af den pågældende vare. Sagsøgeren anførte endvidere i denne forbindelse, at denne fremgangsmåde efter selskabets opfattelse byggede på en antagelse, som hverken var rimelig eller kunne efterprøves, om, at markedsværdien af forskellene i fysiske egenskaber blev afspejlet i eksportpriserne, og det foreslog en alternativ metode, som gik ud på at begrænse antallet af ikke-kongruente varetyper ved at forkorte de varekontrolnumre, der gjorde det muligt at identificere varerne.

Den anfægtede forordning

43 Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 13. maj 2013 gennemførelsesforordning (EU) nr. 430/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Thailand og om afslutning af proceduren for Indonesien (EUT L 129, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

44 Rådet anførte i 15. betragtning til den anfægtede forordning, at da der ikke var fremsat bemærkninger om markedsøkonomisk behandling, blev de foreløbige konklusioner i 32.-46. betragtning til forordningen om midlertidig told bekræftet.

45 I 17. betragtning til den anfægtede forordning anførte Rådet, at den godkendte den kinesiske eksporterende producents argument om, at den normale værdi burde beregnes ud fra det hjemmemarkedssalg, som producenten i referencelandet havde, selv om det ikke havde fundet sted i repræsentativ mængde. Rådet anførte, at det således var dette salg, som fandt sted i normal handel, der blev anvendt til at fastsætte den normale værdi.

46 Rådet anførte i 18. betragtning til den anfægtede forordning, at det ligeledes godkendte den samme kinesiske eksporterende producents argument om, at dumpingmargenen burde fastsættes ud fra det samlede eksportsalg og ikke kun for eksportsalget vedrørende de typer af den pågældende vare, der svarede til direkte sammenlignelige varetyper, der var blevet solgt på hjemmemarkedet af producenten i referencelandet.

47 Rådet anførte i 19. betragtning til den anfægtede forordning, at da der ikke var fremsat andre bemærkninger om den normale værdi, eksportprisen og en rimelig sammenligning, blev konklusionerne i 54., 59.-61. og 64.-67. betragtning til den midlertidige forordning bekræftet.

48 Det fremgår af 20. betragtning til den anfægtede forordning, at den vejede gennemsnitlige normale værdi af hver type af den samme vare, som blev beregnet for referencelandet i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der beskrives i 17.-19. betragtning til denne forordning, blev sammenlignet med den vejede gennemsnitlige eksportpris for den tilsvarende type af den pågældende vare.

49 I henhold til den tabel, der er anført i 21. betragtning til den anfægtede forordning, blev den endelige dumpingmargen fastsat for sagsøgeren til 40,8%.

50 Den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind, med undtagelse af samlinger af kompressionsfittings i henhold til ISO DIN 13 metrisk gevind og runde forgreningsdåser med gevind uden låg af deformerbart støbejern, som for øjeblikket tariferes under KN-kode 7307 19 10 (Taric-kode 7307 19 10 10) og med oprindelse i Folkerepublikken Kina (»Kina«) og Thailand.«

51 Artikel 1, stk. 2, i den anfægtede forordning foreskriver for så vidt angår sagsøgeren, at den endelige antidumpingtold fastsættes til 40,8% af nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for det omhandlede produkt.

Retsforhandlinger og parternes påstande

52 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. august 2013 har sagsøgeren anlagt denne sag.

53 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 26. september 2013 anmodede Kommissionen om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Sagsøgeren og Rådet har ikke indgivet bemærkninger til denne anmodning. Ved kendelse af 19. november 2013 har formanden for Rettens Ottende Afdeling tilladt Kommissionen at intervenere. Kommissionen har indgivet sit interventionsindlæg, og de øvrige parter har indgivet bemærkninger til indlægget inden for de fastsatte frister.

54 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, i det omfang den finder anvendelse på sagsøgeren.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

55 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

56 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Rådet frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

57 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat fem anbringender. Det første anbringende vedrører EU-institutionernes tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 20, stk. 2 og 4, idet institutionerne nægtede at give sagsøgeren adgang til de oplysninger, der var relevante ved fastsættelsen af den normale værdi. Det andet anbringende vedrører principalt en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, og antidumpingaftalens artikel 2.4, idet disse institutioner gav afslag på de anmodninger om justering af den normale værdi, som sagsøgeren indgav, og subsidiært manglende begrundelse. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), artikel 2, stk. 10, ab initio og litra a), og artikel 2, stk. 11, sammenholdt med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), artikel 2, stk. 8 og 9, og artikel 9, stk. 5, samt princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet institutionerne anvendte en forkert fremgangsmåde ved fastsættelsen af den normale værdi for ikke-kongruente varer. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, idet Kommissionen først den 9. juli 2012 gav meddelelse om konklusionerne vedrørende markedsøkonomisk behandling. Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 1-3, idet konstateringen af den skade, EU-erhvervsgrenen havde lidt, var baseret på ukorrekte oplysninger vedrørende mængden af dumpingimport med oprindelse i Kina.

58 Retten finder det hensigtsmæssigt først at undersøge det fjerde anbringende og derefter det første anbringende.

Det fjerde anbringende

59 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at meddelelsen af konklusionerne vedrørende markedsøkonomisk behandling fandt sted næsten fem måneder efter datoen for indledningen af undersøgelsen, hvilket udgør en overskridelse af den frist på tre måneder, der er foreskrevet i

grundforordningens artikel 2, stk. 7. Denne fortolkning bekræftes af Domstolens praksis. Sagsøgeren har i øvrigt anført, at hvis afgørelsen om markedsøkonomisk behandling var blevet truffet tidligere, ville selskabet bedre have været i stand til at udøve sin ret til forsvar. Derudover er det af institutionerne anførte om, at forsinkelsen ved vedtagelsen af afgørelsen om markedsøkonomisk behandling skyldtes, at de kinesiske eksportører ikke stod til rådighed for kontrolbesøg, faktisk ukorrekt og uden retlig relevans. Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at da tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, fandt sted den 16. maj 2012, berøres den ikke af ændringsforordningens artikel 2, som foreskriver, at den forordning finder anvendelse på nye og igangværende undersøgelser fra den 15. december 2012, hvilken artikel under alle omstændigheder er ulovlig.

60 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at denne argumentation kun kan forkastes.

61 Det bemærkes indledningsvis, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i den udgave, der var gældende, før den i præmis 2 ovenfor nævnte ændringsforordning trådte i kraft, hvilket skete den 15. december 2012, foreskrev, at spørgsmålet om, hvorvidt producenten opfylder de nævnte kriterier for markedsøkonomisk behandling, skulle afgøres inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Efter at ændringsforordningens artikel 1, stk. 1, litra a), er trådt i kraft, bestemmer denne bestemmelse i grundforordningen, at afgørelsen vedrørende markedsøkonomisk behandling normalt skal træffes inden syv måneder efter, men under alle omstændigheder ikke senere end otte måneder efter, iværksættelsen af undersøgelsen. Derudover bestemmer ændringsforordningens artikel 2, at denne forordning finder anvendelse på alle nye og på alle igangværende undersøgelser fra den 15. december 2012.

62 I øvrigt meddelte Kommissionen, som det anføres i præmis 5 ovenfor, i den foreliggende sag ved skrivelse af 9. juli 2012 sagsøgeren de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen havde besluttet sig for ikke at indrømme selskabet markedsøkonomisk behandling. Som det fremgår af denne skrivelse, som er blevet tilføjet sagsakterne i forbindelse med en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, henviser Kommissionen i denne henseende til de »vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke [den] havde til hensigt ikke at indrømme [sagsøgeren] markedsøkonomisk behandling«. Som parterne har bekræftet under retsmødet, lader denne formulering sig imidlertid forklare ved den omstændighed, at Kommissionen i overensstemmelse med retspraksis under undersøgelsen har mulighed for at ændre sin afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling (dom af 1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, C-141/08 P, Sml., EU:C:2009:598, præmis 110-113). På trods af denne formulering er det faktisk ved denne skrivelse af 9. juli 2012, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, afgør spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren opfylder kriterierne for at opnå markedsøkonomisk behandling.

63 Det må derfor for det første undersøges, hvilken udgave af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, der finder anvendelse på denne afgørelse, for at det kan afgøres, om Kommissionens afgørelse af 9. juli 2012 er blevet truffet efter udløbet af den frist, der foreskrives ved denne bestemmelse. Institutionerne har i denne forbindelse i det væsentlige gjort gældende, at ændringen af den frist, der foreskrives ved grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, finder anvendelse på afgørelsen om markedsøkonomisk behandling af 9. juli 2012, fordi den omhandlede undersøgelse i den foreliggende sag var i gang den 15. december 2012, og ændringsforordningens artikel 2 foreskriver, at den ovennævnte ændring finder anvendelse på sådanne undersøgelser. Denne fortolkning må forkastes.

64 Det bemærkes således, at en ny retsregel i henhold til fast retspraksis finder anvendelse fra det tidspunkt, hvor den retsakt, hvori den er indeholdt, træder i kraft, og at den, selv om den ikke finder anvendelse på retlige situationer, der er opstået og endeligt fastlagt, mens den tidligere lov var gældende, skal anvendes på disses fremtidige virkninger og på nye retlige situationer. Noget andet gælder kun – og med forbehold af det principielle forbud mod retsakters tilbagevirkende kraft –

såfremt den nye retsregel er ledsaget af særbestemmelser, som specielt regulerer dens tidsmæssige anvendelse. Navnlig antages processuelle regler almindeligvis at finde anvendelse fra deres ikrafttrædelsestidspunkt, til forskel fra materielle regler, der normalt fortolkes således, at de kun omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen, såfremt det af ordlyden, bestemmelsernes formål eller opbygning klart fremgår, at dette har været meningen (jf. dom af 26.3.2015, Kommissionen mod Moravia Gas Storage, C-596/13 P, Sml., EU:C:2015:203, præmis 32 og 33 og den deri nævnte retspraksis).

65 Domstolen har ligeledes fastslået, at en bestemmelse, som udgør hjemmel for en retsakt, og som bemyndiger en EU-institution til at vedtage den pågældende retsakt, skal være gældende på den dato, hvor retsakten udstedes (jf. dom Kommissionen mod Moravia Gas Storage, nævnt i præmis 64 ovenfor, EU:C:2015:203, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

66 I den foreliggende sag foreskriver ændringsforordningens artikel 2, at denne forordning finder anvendelse på igangværende undersøgelser fra den 15. december 2012, dvs. fra forordningens ikrafttrædelsesdato. Det fremgår i øvrigt af den i præmis 64 ovenfor nævnte retspraksis, at den ændring af fristen for at træffe afgørelse om markedsøkonomisk behandling, der fastsættes i ændringsforordningens artikel 1, stk. 1, litra a), ville have været den samme uden bestemmelserne i forordningens artikel 2, for så vidt som der er tale om en ændring af en procedureregel. Hvis det således er nødvendigt at præcisere i denne artikel, at ændringsforordningen finder anvendelse på alle nye og på alle igangværende undersøgelser fra datoen for ændringsforordningens ikrafttræden, er det fordi ændringsforordningen ud over ændringen af den ovennævnte frist ligeledes indeholder bestemmelser, der ændrer materielle regler vedrørende afgørelsen om markedsøkonomisk behandling [artikel 1, stk. 1, litra b), og artikel 1, stk. 2]. I henhold til den i præmis 64 ovenfor nævnte retspraksis finder sådanne materielle regler i princippet ikke anvendelse på forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen, medmindre en sådan anvendelse udtrykkeligt er foreskrevet eller i det mindste fremgår af bestemmelsernes formål eller opbygning.

67 Den ovennævnte ændring af fristen for at træffe afgørelse om markedsøkonomisk behandling finder i princippet i forbindelse med en igangværende antidumpingundersøgelse anvendelse på enhver kommissionsafgørelse, hvorved der træffes afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt en virksomhed opfyldte kriterierne for at opnå markedsøkonomisk behandling som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, og som blev vedtaget den 15. december 2012 eller på en senere dato.

68 Derimod kan ændringsforordningens artikel 2 i modsætning til det af institutionerne anførte ikke have til virkning, at ændringsforordningens artikel 1, stk. 1, litra a), finder anvendelse på en afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling, der er truffet, før denne forordning er trådt i kraft. Dette ville således tillægge denne bestemmelse en tilbagevirkende kraft, som ikke følger af ordlyden af ændringsforordningens artikel 2. I øvrigt fremgår det af den i præmis 64 ovenfor nævnte retspraksis, at selv om nye regler, og navnlig processuelle regler, kan vedrøre retlige forhold, der er opstået og endeligt fastlagt, mens de tidligere regler var gældende, skal anvendelsen af disse nye regler ikke desto mindre overholde princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft. Overholdelsen af dette princip om forbud mod tilbagevirkende kraft har, som det fremgår af den i præmis 65 ovenfor nævnte retspraksis, navnlig til følge, at lovmæssigheden af en EU-retsakt i princippet skal bedømmes i forhold til den bestemmelse, der udgjorde det retlige grundlag for denne retsakt, og som var i kraft på datoen for vedtagelsen af retsakten.

69 I den foreliggende sag foreskrev grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, som udgør det retlige grundlag for Kommissionens afgørelse om ikke at indrømme sagsøgeren markedsøkonomisk behandling, på datoen for vedtagelsen af denne afgørelse, dvs. den 9. juli 2012, at Kommissionen havde en frist på tre måneder fra iværksættelsen af undersøgelsen til at træffe en sådan afgørelse. Det er

således i modsætning til det af institutionerne anførte i forhold til denne frist, at lovligheden af den ovennævnte afgørelse skal bedømmes, og ikke i forhold til den frist, der finder anvendelse fra ændringsforordningens ikrafttræden den 15. december 2012.

70 For det andet har den frist, der fastsættes ved grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i modsætning til det af institutionerne anførte ikke en blot vejledende karakter, idet Kommissionen i overensstemmelse med præmis 110-113 i dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor (EU:C:2009:598), på et hvilket som helst tidspunkt under undersøgelsesproceduren kan ændre sin oprindelige afgørelse. Domstolen tog således ikke i disse præmisser stilling til Kommissionens mulighed for ikke at overholde den nævnte frist, hvilken mulighed i øvrigt ikke var omtvistet i den tvist, hvori Domstolen traf afgørelse i den dom. Domstolen nævnte således i disse præmisser blot, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, ikke kunne fortolkes således, at Kommissionen var forpligtet til at foreslå Rådet endelige foranstaltninger, der til skade for den berørte virksomhed forevigede en fejl begået ved den oprindelige vurdering af de i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, fastsatte materielle kriterier. Domstolen udledte deraf, at i et tilfælde, hvor Kommissionen bliver klar over, at dens oprindelige vurdering var behæftet med en sådan fejl, skal den træffe passende foranstaltninger, idet den sikrer, at de proceduremæssige garantier overholdes (dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 111 og 112). Den omstændighed alene, at Kommissionen i henhold til denne retspraksis har mulighed for, eller endog pligt til, at omgøre en oprindelig afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling, som var behæftet med et fejlskøn, er derfor uden betydning for Kommissionens pligt til at overholde den ved grundforordningen fastsatte frist for vedtagelsen af en sådan første afgørelse.

71 Derudover indeholder ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, ingen indikationer, der tillader, at den frist, bestemmelsen foreskriver, tillægges en rent vejledende karakter. I øvrigt henviser visse sprogversioner af denne bestemmelse, såsom de engelske og franske, som henholdsvis anvender verberne »shall« og »doit«, udtrykkeligt til en pligt for Kommissionen til at træffe afgørelse inden for denne frist. Endvidere bekræftes den ovennævnte frists bindende karakter, som sagsøgeren har gjort gældende, udtrykkeligt i præmis 36-39 i dom af 2. februar 2012, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, Sml., EU:C:2012:53), og præmis 29-32 i dom af 15. november 2012, Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

72 Som følge deraf udgør overholdelsen af den i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, foreskrevne frist for at træffe afgørelse om markedsøkonomisk behandling ikke en mulighed, men en pligt for Kommissionen.

73 For det tredje giver omstændighederne vedrørende organiseringen af kontrolbesøgene, som Rådet og Kommissionen har påberåbt sig for at begrunde forsinkelsen med vedtagelsen af afgørelsen vedrørende markedsøkonomisk behandling, ikke Kommissionen tilladelse til at undlade at opfylde en sådan forpligtelse.

74 For det første foreskrives der ikke en mulighed for at fravige pligten til at træffe afgørelse om markedsøkonomisk behandling inden for fristen på tre måneder i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i den affattelse, der var i kraft på datoen for vedtagelsen af afgørelsen af 9. juli 2012.

75 For det andet bemærkes det, at institutionerne i den foreliggende sag, som det fremgår af 40. betragtning til den midlertidige forordning (jf. præmis 12 ovenfor), som bekræftes ved 15. betragtning til den anfægtede forordning, har begrundet forsinkelsen ved vedtagelsen af afgørelsen vedrørende markedsøkonomisk behandling af sagsøgeren med den omstændighed, at Kommissionen ikke havde kunnet gennemføre kontrolbesøgene hos de kinesiske eksportører tidligere, idet disse ikke stod til rådighed. Rådet har i sit svarskrift præciseret denne begrundelse, idet det har anført, at de kinesiske eksporterende producenter i stikprøven havde indikeret, at de kun stod til rådighed i én af de tre

mulige perioder, som Kommissionen havde foreslået dem, nemlig perioden fra den 9. til den 11. maj 2012. Det var imidlertid ifølge Rådet faktisk umuligt for Kommissionen samtidigt at gennemføre kontrolbesøgene ved de tre omhandlede eksporterende producenter i denne periode alene. Det er grunden til, at disse besøg måtte omarrangeres, således at Kommissionen ikke havde mulighed for at vedtage en afgørelse om markedsøkonomisk behandling inden for den foreskrevne frist.

76 Institutionerne er imidlertid ikke gået så langt som til at gøre gældende, at Kommissionen grundet disse omstændigheder umuligt kunne træffe en afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling inden for den pålagte frist, og heller ikke, at den for sene vedtagelse af denne afgørelse udgjorde et tilfælde af force majeure, hvilket ifølge fast retspraksis vil sige, at den manglende overholdelse af fristen skyldtes usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som institutionerne ikke havde nogen indflydelse på, og hvis følger de ikke kunne have undgået trods størst mulig agtpågivenhed (jf. dom af 8.3.1988, McNicholl m.fl., 296/86, Sml., EU:C:1988:125, præmis 11, og af 4.3.2010, Kommissionen mod Italien, C-297/08, Sml., EU:C:2010:115, præmis 85). Under alle omstændigheder bemærkes det, at hvis det antages, at institutionerne, idet de har påberåbt sig de i præmis 75 ovenfor nævnte omstændigheder, har ønsket at gøre force majeure gældende, er de kriterier, der er fastlagt i den ovennævnte retspraksis for anvendelse af dette begreb, åbenbart ikke opfyldt i den foreliggende sag. Det fremgår i denne forbindelse af sagsakterne, at Kommissionen ved en e-mail af 4. april 2012 foreslog de eksporterende producenter i stikprøven tre perioder med henblik på kontrolbesøg på stedet, som omfattede henholdsvis 2.-4. maj 2012, 7.-9. maj 2012 og 9.-11. maj 2012. Det bemærkes i øvrigt, at disse tre perioder alle lå relativt tæt på den dato, hvor fristen for at træffe en afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling udløb, nemlig senest den 17. maj 2012. Institutionerne har således ikke godtgjort, og end ikke hævdet, at Kommissionen udviste den størst mulige agtpågivenhed ved at foreslå perioder for kontrolbesøgene på en sådan måde, at den rådede over et tilstrækkeligt råderum til at kunne træffe en afgørelse om markedsøkonomisk behandling før den ovennævnte frists udløb. I øvrigt udgør den omstændighed, at de tre eksporterende producenter i stikprøven kun stod til rådighed i én enkelt af de tre perioder, Kommissionen havde foreslået, åbenbart ikke i den foreliggende sag en usædvanlig og uforudsigelig omstændighed.

77 Det må således, som det anføres i præmis 62 ovenfor, fastslås, at afgørelsen vedrørende markedsøkonomisk behandling af sagsøgeren blev truffet den 9. juli 2012, og at den som følge deraf blev truffet efter udløbet af den frist, der fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, der, som det anføres i præmis 76 ovenfor, trådte i kraft senest den 17. maj 2012.

78 Det fremgår som følge deraf af det ovenstående, at Kommissionen har tilsidesat den forpligtelse, der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, påhviler denne institution, til at træffe afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling af sagsøgeren inden for en frist på tre måneder fra iværksættelsen af undersøgelsesproceduren.

79 Selv om dette er tilfældet, giver hverken ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, eller de forarbejder, der førte til, at bestemmelsen blev indført i grundforordningen, nogen indikation af følgerne af en manglende overholdelse af den frist på tre måneder, der foreskrives i denne bestemmelse (generaladvokat Bots forslag til afgørelse C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, Sml., EU:C:2015:620, punkt 82).

80 I denne forbindelse har sagsøgeren, som det nævnes i præmis 59 ovenfor, gjort gældende, at hvis afgørelsen om markedsøkonomisk behandling var blevet truffet tidligere, ville selskabet bedre have været i stand til at udøve sin ret til forsvar. Sagsøgeren har begrundet dette anbringende, idet selskabet generelt har gjort gældende dels, at formålet med den ovennævnte frist på tre måneder er at give de eksporterende producenter, der driver virksomhed i lande uden markedsøkonomi, fordelen af en klar retlig status i en tilstrækkeligt lang periode under undersøgelsesproceduren, dels, at en for sen afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling efter sin karakter vil påvirke andre af denne procedures elementer.

81 I henhold til fast retspraksis, navnlig inden for området dumping, kan tilstedeværelsen af en uregelmæssighed i forbindelse med retten til forsvar kun medføre, at den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som muligheden for, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat, og dermed konkret har påvirket sagsøgerens ret til forsvar, ikke fuldstændigt kan udelukkes (dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 81 og 94, og dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NRTP, C-191/09 P og C-200/09 P, Sml., EU:C:2012:78, præmis 78 og 79).

82 Det er således ikke enhver overskridelse af den frist på tre måneder, som Kommissionen har til at træffe afgørelse om markedsøkonomisk behandling, der automatisk kan medføre annullation af den anfægtede forordning, navnlig hvis sagsøgerens ret til forsvar ikke er blevet konkret påvirket (jf. i denne retning generaladvokat Bots forslag til afgørelse C & J Clark International og Puma, nævnt i præmis 79 ovenfor, EU:C:2015:620, punkt 87, og dom af 10.10.2012, Ningbo Yonghong Fasteners mod Rådet, T-150/09, EU:T:2012:529, præmis 51-54 og den deri nævnte retspraksis).

83 I den foreliggende sag har sagsøgeren, ud over de ovennævnte almindelige betragtninger om formålet med og opbygningen af fristen på tre måneder, ikke fremført noget konkret argument, der kan begrunde sagsøgerens anbringende om, at tilsidesættelsen af denne frist har påvirket selskabets ret til forsvar, og navnlig på hvilken måde det bedre ville have været i stand til at udøve sin ret, hvis denne tilsidesættelse ikke havde fundet sted. Sagsøgeren anførte under retsmødet som svar på et spørgsmål, hvorved Retten anmodede selskabet om at præcisere, hvilke processuelle elementer der kunne være blevet påvirket af, at afgørelsen om markedsøkonomisk behandling var truffet for sent, at det ville have kunnet få adgang til oplysningerne fra referencelandsproducenten tidligere og dermed ville have haft bedre tid til at forberede sit forsvar og i givet fald på et tidligere stadie kunne have overbevist Kommissionen om at fremlægge beregningerne af den normale værdi for sagsøgeren. I øvrigt har sagsøgeren ligeledes i det væsentlige gjort gældende, at for så vidt som de interesserede parter først for sent fik kendskab til dumpingmargenen under undersøgelsesproceduren, er det muligt, at de interesserede parter på dette stadie ikke længere var i stand til at få myndighederne til at ændre deres synspunkt.

84 Denne argumentation kan imidlertid hverken godtgøre, at de andre elementer i undersøgelsesproceduren er blevet påvirket af den for sent trufne afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling, og navnlig de andre frister, der skal overholdes i løbet af denne procedure, eller at sagsøgerens ret til forsvar er blevet tilsidesat.

85 Det fremgår således først og fremmest af sagsakterne, at sagsøgeren, som det nævnes i præmis 5 ovenfor, kunne fremsætte bemærkninger angående afgørelsen vedrørende markedsøkonomisk behandling, som sagsøgeren meddelte Kommissionen den 23. juli 2012, og at det først var den 14. november 2012, dvs. næsten fire måneder senere, at Kommissionen vedtog den midlertidige forordning (jf. præmis 6 ovenfor). Endvidere fremsendte Kommissionen først sit forslag til den endelige forordning den 15. april 2013. Som følge deraf rådede Kommissionen over al den tid, der var fornøden, for at få kendskab til sagsøgerens bemærkninger, vurdere deres relevans og i givet fald foretage en fornyet undersøgelse af sin afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling, før den traf afgørelse om denne virksomheds midlertidige dumpingmargen og foreslog endelige foranstaltninger.

86 Endvidere fremgår det af sagsakterne, at fastlæggelsen af den normale værdi endnu ikke var tilendebragt på datoen for afgørelsen vedrørende markedsøkonomisk behandling, dvs. den 9. juli 2012. Det fremgår således af de dokumenter, der hidrører fra referencelandsproducenten, at denne besvarede Kommissionens tjenestegrenes anmodninger om præciseringer vedrørende de oplysninger, producenten havde videregivet til Kommissionen den 29. august 2012. Det fremgår ligeledes af samme sagsakter såvel som referencelandsproducentens skrivelse til Kommissionen af 18. marts 2013 (jf. præmis 35 ovenfor), at denne institutions kontrolbesøg hos denne producent fandt sted fra den 19. til

den 21. september 2012. Som følge deraf kunne sagsøgeren under ingen omstændigheder have haft adgang til alle de oplysninger, referencelandsproducenten havde udleveret til Kommissionen før denne dato. Det fremgår under alle omstændigheder af sagsøgerens bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger, at selskabet først fik kendskab til referencelandsproducentens identitet ved dette dokument, som blev meddelt sagsøgeren den 15. november 2012 (jf. præmis 26 ovenfor). Som følge deraf kan den for sene afgørelse vedrørende markedsøkonomisk behandling ikke have haft nogen indflydelse på sagsøgerens mulighed for at forberede sit forsvar inden for en tilstrækkelig frist på grundlag af oplysninger, som selskabet havde kunnet indhente hos referencelandsproducenten.

87 Det fremgår endelig ikke af sagsakterne, at der i perioden fra datoen for udløbet af den ovennævnte frist på tre måneder, dvs. senest den 17. maj 2012, til datoen for vedtagelsen af den midlertidige forordning, var indtruffet etaper i undersøgelsesproceduren, som var blevet påvirket af den manglende overholdelse af den ovennævnte frist.

88 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at proceduren kunne have fået et andet udfald, hvis afgørelsen om markedsøkonomisk behandling var blevet vedtaget inden for den frist, der fastsættes i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i den udgave, der var gældende før ændringsforordningens ikrafttræden, og at sagsøgerens ret til forsvar derfor var blevet konkret påvirket af den manglende overholdelse af denne frist.

89 Det følger af det ovenstående, at det fjerde anbringende må forkastes.

Det første anbringende

90 Det første anbringende bygger på tre klagepunkter. Sagsøgeren har med sit første klagepunkt foreholdt EU-institutionerne, at de under tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, nægtede selskabet aktindsigt i beregningerne af den normale værdi, efter at det havde fået tilladelse fra referencelandsproducenten til at få kendskab til de oplysninger, der lå til grund for disse beregninger. Sagsøgeren har med sit andet klagepunkt foreholdt institutionerne, at de ikke gav selskabet mulighed for at få indsigt i e-mailkorrespondancen mellem referencelandsproducenten og Kommissionen, hvilket tilsidesætter grundforordningens artikel 6, stk. 7. Endelig har sagsøgeren med sit tredje klagepunkt foreholdt institutionerne, at de under tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, ikke i tide og på skrift har givet selskabet oplysning om den fulgte fremgangsmåde ved fastlæggelsen af den markedsværdi, der blev anvendt ved fastlæggelsen af den normale værdi for ikke-kongruente varer. Sagsøgeren har i øvrigt anført, at hver af disse påståede tilsidesættelser af grundforordningens bestemmelser indebærer en tilsidesættelse af selskabets ret til forsvar.

Indledende bemærkninger

91 Det forekommer indledningsvis hensigtsmæssigt at genkalde de principper og processuelle garantier, som institutionerne er forpligtede til at overholde, når de interesserede parter i en antidumpingundersøgelse ønsker at udøve deres ret til forsvar ved aktindsigt i oplysninger vedrørende de kendsgerninger eller betragtninger, der kan danne grundlag for antidumpingforanstaltninger.

92 Indledningsvis bemærkes det, at de krav, der følger af iagttagelsen af retten til forsvar, ifølge fast retspraksis skal overholdes ikke blot inden for rammerne af procedurer, der kan føre til sanktioner, men også i forbindelse med undersøgelser, der går forud for vedtagelsen af antidumpingforordninger, som kan påvirke de berørte virksomheder umiddelbart og individuelt og påføre dem skade. Navnlig gælder det i forbindelse med videregivelse af oplysninger til de interesserede virksomheder under undersøgelsesproceduren, at overholdelsen af deres ret til forsvar indebærer, at disse virksomheder skal have haft mulighed for under den administrative procedure effektivt at give deres mening til kende vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en

deraf følgende skade (jf. dom af 10.3.2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, T-249/06, Sml., EU:T:2009:62, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis, og dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, nævnt i præmis 81 ovenfor, EU:C:2012:78, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

93 Det fremgår imidlertid af Domstolens praksis, at det tilkommer de interesserede parter i en antidumpingundersøgelsesprocedure at give institutionerne mulighed for at vurdere de problemer, som fraværet af et element blandt de oplysninger, som der stillet til deres rådighed, kan udgøre for dem. En sådan interesseret parts klage ved Unionens retsinstanser om, at en oplysning ikke er blevet stillet til rådighed for parten, er så meget desto mindre begrundet, hvis parten ikke i løbet af undersøgelsesproceduren, der har ført til den omtvistede antidumpingforordning, har indgivet en anmodning til institutionerne vedrørende denne konkrete oplysning (jf. i denne retning dom af 7.12.2008, HEG og Graphite India mod Rådet, T-462/04, Sml., EU:T:2008:586, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis, og af 10.10.2012, Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener og Shanghai Prime Machinery mod Rådet, T-170/09, EU:T:2012:531, præmis 134 og 135).

94 I øvrigt skal de principper, der regulerer retten til oplysninger, afvejes i forhold til kravet om fortrolighed, navnlig institutionernes pligt til at behandle forretningshemmeligheder fortroligt (jf. i denne retning dom af 20.3.1985, Timex mod Rådet og Kommissionen, 264/82, Sml., EU:C:1985:119, præmis 24, af 18.12.1997, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, T-159/94 og T-160/94, Sml., EU:T:1997:209, præmis 75, og af 11.7.2013, Hangzhou Duralamp Electronics mod Rådet, T-459/07, EU:T:2013:369, præmis 115). I denne forbindelse kan institutionernes pligt til at sikre fortrolig behandling af en oplysning, hvis videregivelse vil være til betydelig skade for den virksomhed, som har fremlagt den, ikke fratage de andre parter, og navnlig eksportørerne, de processuelle garantier, som grundforordningen foreskriver, eller tømme de rettigheder, som parterne indrømmes i henhold til disse bestemmelser, for deres indhold (jf. i denne retning dom Timex mod Rådet og Kommissionen, EU:C:1985:119, præmis 29, og dom af 8.11.2011, Zhejiang Harmonic Hardware Products mod Rådet, T-274/07, EU:T:2011:639, præmis 59).

95 Endvidere tilkommer det i forbindelse med antidumpingundersøgelser institutionerne at sikre overholdelsen af princippet om god forvaltningsskik som sikret ved artikel 41, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i henhold til hvilken enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Retten til god forvaltning omfatter i henhold til artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder bl.a. retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt (jf. i denne retning og analogt dom af 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals mod Rådet, T-310/12, EU:T:2015:295, præmis 224).

96 Det bemærkes endelig, at disse principper er blevet gennemført i grundforordningen ved et fuldstændigt system af processuelle garantier, der tilsigter dels at give de interesserede parter mulighed for effektivt at forsvare deres interesser, dels at bevare fortroligheden af de oplysninger, der er blevet anvendt under antidumpingundersøgelsen, når dette er nødvendigt, samt ved regler, der gør det muligt at foretage en afvejning af disse to krav.

97 For det første har grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 20, som i det væsentlige svarer til bestemmelserne i henholdsvis artikel 6.4 og artikel 6.9 i antidumpingaftalen, til formål at fastlægge de processuelle garantier, der sikrer de interesserede parters ret til oplysninger.

98 Dels foreskriver grundforordningens artikel 6, stk. 7, at de interesserede parter på skriftlig anmodning kan få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Unionen eller medlemsstaterne, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige, og at de anvendes som led i undersøgelsen.

99 Dels foreskriver grundforordningens artikel 20 to faser under undersøgelsesproceduren, i løbet af hvilke de interesserede parter kan modtage konkrete oplysninger om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, som kan begrunde antidumpingforanstaltningerne. Disse parter har således for det første i henhold til denne artikels stk. 1 ret til at modtage oplysninger om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, der ligger til grund for de midlertidige foranstaltninger efter vedtagelsen af disse foranstaltninger. For det andet har disse parter efter ordlyden af denne artikels stk. 2 og 4 i den udgave, der finder anvendelse på den foreliggende sags omstændigheder, ret til at modtage oplysninger om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, der ligger til grund for de endelige foranstaltninger før vedtagelsen af disse foranstaltninger eller fremsendelsen af et forslag fra Kommissionen i den henseende.

100 I øvrigt betinger grundforordningens artikel 20 overdragelsen af disse konkrete oplysninger af et vist antal processuelle garantier. Indledningsvis skal såvel den midlertidige fremlæggelse af oplysninger som den endelige fremlæggelse af oplysninger meddeles de interesserede parter skriftligt og »snarest muligt«. Endvidere kan fristen for den endelige fremlæggelse af oplysninger i henhold til denne artikels stk. 4, i den affattelse, der finder anvendelse i tvisten, dels ikke være mindre end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag i den henseende. Endelig kan den frist, de interesserede parter indrømmes til at fremsætte bemærkninger vedrørende disse oplysninger i henhold til artiklens stk. 5, ikke være mindre end ti dage.

101 Det bemærkes endvidere, at grundforordningens artikel 20, stk. 2, pålægger EU-institutionerne at lægge særlig vægt på de kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, i forbindelse med den endelige fremlæggelse af oplysninger. Kommissionen er i øvrigt i henhold til stk. 4 forpligtet til at efterfølgende at supplere oplysningerne til parterne efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, hvis det enten er umuligt at meddele visse kendsgerninger eller betragtninger på det tidspunkt, eller hvis en senere afgørelse træffes på grundlag af andre kendsgerninger eller betragtninger.

102 Det fremgår imidlertid af grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 3, at fremlæggelsen af disse konkrete oplysninger til de interesserede parter for så vidt angår den midlertidige fremlæggelse af oplysninger er betinget af, at de indgiver en skriftlig anmodning umiddelbart efter indførelsen af midlertidige foranstaltninger, og for så vidt angår den endelige fremlæggelse af oplysninger at den skriftlige anmodning indgives senest en måned efter offentliggørelsen af indførelsen af disse midlertidige foranstaltninger.

103 For det andet fastlægger grundforordningens artikel 19, som svarer til artikel 6.5 i antidumpingaftalen, den ramme, inden for hvilken de kompetente myndigheder skal overholde fortroligheden af de oplysninger, som de indhenter i forbindelse med antidumpingundersøgelser.

104 Det bemærkes i denne forbindelse, at grundforordningens artikel 19, stk. 1, opstiller det princip, at alle fortrolige oplysninger skal behandles som sådan af myndighederne, når anmodningen herom er berettiget. Denne artikel sondrer derudover mellem to typer af fortrolige oplysninger. For det første nævnes oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, og der nævnes som eksempel oplysninger, hvis fremlæggelse ville give en konkurrent en væsentlig konkurrencemæssig fordel eller være til betydelig skade for den, der afgiver oplysningerne, eller for den, fra hvem førstnævnte modtog oplysningerne. For det andet nævnes oplysninger, som er stillet til rådighed på et fortroligt grundlag af parter i en antidumpingundersøgelse. I øvrigt må hverken Rådet, Kommissionen, medlemsstaterne eller personer i disses tjeneste i henhold til denne artikels stk. 5, første punktum, videregive oplysninger, som de har modtaget i medfør af grundforordningen, og som på anmodning af den part, der har givet oplysningerne, skal behandles som fortrolige, medmindre denne part har givet særlig tilladelse hertil. Derudover tilføjer dette stykkes andet punktum en yderligere forpligtelse til fortrolig behandling, som finder anvendelse på de oplysninger, der udveksles mellem Kommissionen og medlemsstaterne, på de

konsultationer, der er foreskrevet i grundforordningen, og på institutionernes og medlemsstaternes interne dokumenter, som kun kan fraviges, hvis oplysningernes videregivelse udtrykkeligt er foreskrevet i denne forordning.

105 For det tredje indeholder grundforordningen et vist antal bestemmelser, som gør det muligt at foretage en afvejning af de krav, der er knyttet til de interesserede parters ret til forsvar, i forhold til de krav, der er knyttet til nødvendigheden af at beskytte fortrolige oplysninger. For det første begrænses de interesserede parters adgang til oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 20 af fortroligheden af disse oplysninger. Det fremgår således af ordlyden af forordningens artikel 6, stk. 7, som nævnes i præmis 98 ovenfor, at den fortrolige karakter af en oplysning, som en berørt part i undersøgelsen har indgivet, er til hinder for, at de interesserede parter får indsigt deri. I øvrigt foreskriver forordningens artikel 20, stk. 4, at den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted »under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger«. For det andet foreskriver grundforordningens artikel 19, stk. 2-4, et vist antal tilpasninger i forhold til kravet om fortrolighed med henblik på at sikre de interesserede parters ret til forsvar, som bl.a. tilsigter så vidt muligt at garantere, at der foreligger ikke-fortrolige sammendrag af de fortrolige oplysninger, som skal være tilstrækkeligt detaljerede til, at de meddelte oplysningers egentlige indhold kan forstås, samt en mulighed for institutionerne til at fremlægge generelle oplysninger, og navnlig begrundelserne for de afgørelser, der er truffet inden for grundforordningens rammer.

106 Det er i lyset af disse principper og disse bestemmelser, at det i forbindelse med undersøgelsen af det ovennævnte klagepunkt skal efterprøves, om sagsøgerens ret til forsvar er blevet konkret påvirket.

107 I det følgende tages der stilling til henholdsvis det andet, det tredje og så det første anbringende.

Det andet klagepunkt

108 Sagsøgeren har til støtte for sit andet klagepunkt i det væsentlige gjort gældende, at e-mailkorrespondancen mellem referencelandsproducenten og Kommissionen vedrørende udarbejdelsen af svaret på spørgeskemaet udgør relevante oplysninger med henblik på at give de interesserede parter mulighed for at gøre deres synspunkter gældende, og at de ikke er af fortrolig karakter. Fraværet af denne korrespondance såvel som eventuelt andre relevante dokumenter i de ikke-fortrolige sagsakter i proceduren, som blev stillet til rådighed for de interesserede parter, udgør en tilsidesættelse af retten til forsvar. Rådet har på sin side gjort gældende, at dette klagepunkt må forkastes.

109 Det fremgår i denne forbindelse af selve ordlyden af grundforordningens artikel 6, stk. 7, som nævnes i præmis 98 ovenfor, at de interesserede parter i en antidumpingundersøgelsesprocedure, såsom sagsøgeren, kun kan klage over fraværet af et dokument i de ikke-fortrolige sagsakter i undersøgelsen, hvis fire kumulative betingelser er opfyldte. For det første skal et sådant dokument indeholde oplysninger indgivet til Kommissionen af en part, der er berørt af undersøgelsen, som er blevet anvendt under denne undersøgelse. For det andet må dette dokument ikke være et internt dokument udarbejdet af EU-myndighederne, og det må heller ikke have fortrolig karakter. For det tredje skal de oplysninger, der er indeholdt i dette dokument, være relevante for forsvaret af den omhandlede interesserede parts interesser. Endelig skal sidstnævnte for det fjerde have indgivet en skriftlig anmodning om aktindsigt i dette dokument.

110 Flere af disse kumulative betingelser er imidlertid åbenbart ikke opfyldt i den foreliggende sag.

111 For det første vedrører den omtvistede e-mailkorrespondance, som det fremgår af bilag A.16, der indeholder denne, kun de vanskeligheder, referencelandsproducenten stødte på i forbindelse med videregivelse af de oplysninger, Kommissionen havde anmodet om med henblik på fastsættelsen af

den normale værdi, og Kommissionens præciseringer med henblik på disse vanskeligheder. Den indeholder således ikke i sig selv oplysninger, som denne producent kunne have videregivet til Kommissionen, og som kunne have været anvendt i løbet af undersøgelsen.

112 Endvidere har sagsøgeren med henblik på at godtgøre, at denne korrespondance er relevant for forsvaret af selskabets rettigheder, blot anført, at den vedrører data og oplysninger anvendt ved fastsættelsen af den normale værdi. Som det nævnes i præmis 111 ovenfor, indeholder denne korrespondance imidlertid ikke sådanne oplysninger eller data. Derudover har sagsøgeren ikke identificeret noget særligt element i denne korrespondance, som kunne være tjenligt for selskabets forsvar.

113 Endelig har sagsøgeren under alle omstændigheder hverken gjort gældende eller godtgjort, at selskabet i løbet af undersøgelsesproceduren har indgivet en skriftlig anmodning til Kommissionen om aktindsigt i denne korrespondance.

114 Det fremgår derfor af det ovenfor anførte, at Kommissionen ikke har tilsidesat grundforordningens artikel 6, stk. 7, eller sagsøgerens ret til forsvar, idet den ikke har givet selskabet adgang til denne korrespondance.

Det tredje klagepunkt

115 Sagsøgeren har til støtte for sit tredje klagepunkt anført, at rettidig oplysning om den fremgangsmåde, der blev anvendt ved fastlæggelsen af markedsværdien af justeringerne ved beregningen af den normale værdi for ikke-kongruente varer, var af afgørende betydning. Da denne fremgangsmåde var anderledes end den, der blev fulgt ved vedtagelsen af den midlertidige forordning, havde den således karakter af nyhed og vedrørte størstedelen af de varetyper, sagsøgeren producerede. I øvrigt blev de frister og det formkrav om skriftlighed for videregivelse af disse oplysninger, som foreskrives ved grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, ikke overholdt. Endelig fratog den for sene meddelelse af disse oplysninger sagsøgeren muligheden for at fremsætte mere omfattende bemærkninger, som sandsynligvis ville have fået institutionerne til at ændre deres konklusioner.

116 Rådet har i det væsentlige gjort gældende, at disse argumenter må forkastes.

117 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren i forbindelse med dette klagepunkt ikke som ved det første klagepunkt har kritiseret den omstændighed, at oplysningerne vedrørende beregningen af den normale værdi ikke blev videregivet til selskabet, men den omstændighed, at visse af disse oplysninger ikke blev videregivet inden for den frist og i den form, der foreskrives ved grundforordningens artikel 20, stk. 4.

118 Det bemærkes, at Kommissionen i den foreliggende sag, som det nævnes i præmis 32 ovenfor, i dokumentet med endelige oplysninger anførte, at den godkendte sagsøgerens indvending om, at dumpingmargenen burde fastsættes på grundlag af den samlede eksport og ikke kun for de typer af den pågældende vare, der svarede til typer af samme vare, der var blevet solgt på hjemmemarkedet af referencelandsproducenten. Kommissionen præciserede i denne forbindelse, at den normale værdi for de ikke-kongruente typer af den pågældende vare blev justeret på grundlag af markedsværdien af forskellene i de fysiske egenskaber som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a).

119 Som sagsøgeren har anført, forklarede Kommissionen derimod ikke i dette dokument, hvorledes den havde fastlagt markedsværdien af forskellene i de fysiske egenskaber. Grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a), foreskriver således kun, at beløbet for justeringer foretaget for forskelle vedrørende de fysiske egenskaber skal fastsættes efter et rimeligt skøn over forskellens markedsværdi, uden at den fremgangsmåde, der skal følges for at nå frem til et sådant skøn, præciseres. Kommissionen har således, som sagsøgeren i det væsentlige har fremhævet under retsmødet, idet denne institution i dokumentet med endelige oplysninger anførte, at den havde justeret den normale værdi i henhold til

grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a), ikke givet nogen nærmere angivelser af, hvilken metode den havde anvendt i denne forbindelse, ud over at den havde foretaget denne justering på grundlag af et »rimeligt skøn«.

120 Det må fastslås, at selv om disse oplysninger i modsætning til det af sagsøgeren anførte ikke var til hinder for, at selskabet kunne fremlægge bemærkninger, der var hensigtsmæssige for dets forsvar, begrænsede de ikke desto mindre rækkevidden og præcisionen i disse bemærkninger. Således gav disse oplysninger ikke sagsøgeren mulighed for at vide, hvilket marked og hvilke referencepriser Kommissionen havde anvendt ved fastlæggelsen af markedsværdien af forskellene i de fysiske egenskaber mellem de ikke-kongruente varetyper, og de varetyper, for hvilke der forelå typer af samme vare, der var direkte sammenlignelige, som blev solgt på hjemmemarkedet af referencelandsproducenten. Det er imidlertid, som sagsøgeren har gjort gældende i stævningen, uomtvistet, at disse ikke-kongruente varetyper repræsenterede 83% af alle de eksporterede varetyper, der blev taget i betragtning ved beregningen af sagsøgerens dumpingmargen. Det er korrekt, at Rådet i sit svarskrift har gjort gældende uden at blive modsagt, at disse ikke-kongruente varetyper »kun« udgjorde 40% af den samlede mængde af eksportsalget. Der er ikke desto mindre tale om en betragtelig del af de transaktioner, der blev taget i betragtning ved beregningen af dumpingmargenen. Som følge deraf kunne valget af marked og referencepriser ved fastlæggelsen af markedsværdien af forskellene i de fysiske egenskaber mellem de ikke-kongruente varetyper og andre varetyper have en betydelig indvirkning på beregningen af den normale værdi og derfor på sagsøgerens dumpingmargen.

121 Som det fremgår af sagsakterne var det imidlertid først ved høringen den 26. marts 2013, at Kommissionen over for sagsøgeren præciserede den metode, den havde anvendt ved fastlæggelsen af markedsværdien for de justeringer, der blev foretaget af den normale værdi for ikke-kongruente varetyper for forskelle i de fysiske egenskaber. Som det fremgår af sagsøgerens skrivelse af 27. marts 2013 (jf. præmis 42 ovenfor), forklarede Kommissionen under denne høring, at markedsværdien af denne justering var blevet fastsat på grundlag af eksportpriserne til Unionen fastsat af sagsøgeren for de ikke-kongruente typer af den pågældende vare. Som sagsøgeren har anført, blev disse forklaringer givet en dag efter udløbet af den frist på ti dage, som Kommissionen havde fastsat for de interesserede parters fremlæggelse af skriftlige bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger.

122 Som det fremgår af samme skrivelse af 27. marts 2013, forhindrede den forsinkelse, hvormed Kommissionen havde foretaget denne præcisering vedrørende fastlæggelsen af markedsværdien af den ovennævnte justering, ikke sagsøgeren i at fremlægge bemærkninger vedrørende dette emne eller Kommissionen i at tage disse i betragtning ved sit forslag til den endelige forordning.

123 Sagsøgeren har således på den ene side under høringen den 26. marts 2013 og i sin skrivelse af 27. marts 2013 gjort gældende, at den fremgangsmåde, Kommissionen valgte, byggede på en formodning, som hverken var rimelig eller kunne efterprøves, ifølge hvilken markedsværdien af forskellene i de fysiske egenskaber blev afspejlet i eksportpriserne. Ifølge sagsøgeren blev denne antagelse understøttet af den omstændighed, at denne fremgangsmåde førte til en dumpingmargen på et niveau svarende til den, der blev beregnet alene på grundlag af typer af tilsvarende varer. Derudover foreslog sagsøgeren en alternativ metode bestående i at begrænse antallet af ikke-kongruente varetyper ved at forkorte de varekontrolnumre, hvorved de blev identificeret. Således burde disse kontrolnumre begrænses til de fire første cifre, som henviste til fittingens form, og det niende ciffer, som henviste til fittingens overflade. For så vidt angår fittings med sort overflade foreslog sagsøgeren, at den normale værdi for samme eller tilsvarende fittings med galvaniseret overflade blev lagt til grund med et fradrag på 15% i overensstemmelse med referencelandsproducentens angivelser. For så vidt angår de resterende ikke-kongruente varetyper burde Kommissionen ifølge sagsøgeren snarere anvende den gennemsnitlige normale værdi for alle de sammenlignelige typer af samme vare uden at foretage justeringer for forskellene i de fysiske egenskaber.

124 På den anden side blev disse bemærkninger, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, fremsat på en dato, der gav Kommissionen tilstrækkeligt med tid til at tage dem i betragtning. Som sagsøgeren selv har anført i stævningen, blev Kommissionens forslag til den endelige forordning fremsendt til Rådet den 15. april 2013, således at Kommissionen rådede over en frist til at undersøge sagsøgerens bemærkninger, som ikke begrænsede denne institutions skønsmargen i urimelig grad. Det bemærkes i denne forbindelse, at ingen af grundforordningens bestemmelser, herunder navnlig artikel 15 vedrørende Kommissionens konsultationer ved det rådgivende udvalg, fastsætter en fast frist for foretagelsen af disse konsultationer før forelæggelsen af et forslag til en endelig forordning for Rådet. Denne artikel 15 foreskriver blot, at disse konsultationer skal finde sted så hurtigt, at det er muligt at overholde de frister, der er fastsat ved grundforordningen. Derudover fremgår det udtrykkeligt af grundforordningens artikel 20, stk. 4, at Kommissionen eller Rådet efter meddelelsen af dokumentet med endelige oplysninger har mulighed for at træffe en afgørelse på grundlag af oplysninger om andre kendsgerninger og betragtninger end dem, der er anført i dette dokument.

125 Der kan i øvrigt ikke gives medhold i sagsøgerens argument om, at meddelelsen af disse oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 4, skulle være foretaget dels i skriftlig form, dels inden for en frist på mindst en måned før fremsendelsen af forslaget til den endelige forordning. Hvad for det første angår et svar fra Kommissionen på en anmodning om præcisering fra sagsøgeren vedrørende de oplysninger, der er angivet i dokumentet med endelige oplysninger, er Kommissionen på ingen måde forpligtet til at give dette skriftligt. Den forpligtelse, der er foreskrevet ved grundforordningens artikel 20, stk. 4, omhandler således kun selve dokumentet med endelige oplysninger, som meddeles til alle de interesserede parter. Under alle omstændigheder er det forhold, at dette svar blev givet mundtligt og ikke skriftligt, uden betydning, for så vidt som det – som det fremgår af præmis 123 ovenfor – gav sagsøgeren mulighed for at fremsætte sine bemærkninger i tide. Fristen på senest en måned, før Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger, finder ligeledes i henhold til samme bestemmelse kun anvendelse på dokumentet med endelige oplysninger og er for så vidt angår dette dokument blevet overholdt, hvilket ikke er omtvistet. Derimod finder denne frist pr. definition ikke anvendelse på en forklaring, der er afgivet som svar på en anmodning om præcisering fra en interesseret part vedrørende indholdet i dette dokument med endelige oplysninger.

126 Der kan ligeledes heller ikke gives medhold i sagsøgerens argument om, at det klart fremgår af den anfægtede forordning, at selskabets bemærkninger ikke er blevet taget i betragtning. Det må i denne forbindelse fremhæves, at dette argument, som sagsøgerens implicit har medgivet i sin replik, ikke er rettet mod en begrundelsesmangel ved den anfægtede forordning, men snarere mod at godtgøre, at Kommissionen ikke var i stand til at undersøge eller tage hensyn til sagsøgerens bemærkninger. I henhold til retspraksis udgør denne angivelige manglende hensyntagen til sagsøgerens bemærkninger imidlertid ikke en tilsidesættelse af selskabets ret til forsvar eller af dets ret til at blive hørt. Selv om overholdelsen af de nævnte rettigheder kræver, at EU-institutionerne gør det muligt for de interesserede parter effektivt at give deres mening til kende, kan denne overholdelse således ikke indebære en pligt for de nævnte institutioner til at tilslutte sig disse. Det kræves blot, for at sagsøgerne effektivt kan give deres mening til kende, at denne meningstilkendegivelse kan ske i så god tid, at EU-institutionerne med den fornødne påpasselighed kan gøre sig bekendt hermed og vurdere relevansen heraf for indholdet af den retsakt, der er ved at blive vedtaget (jf. dom af 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-643/11, Sml. (Uddrag), EU:T:2014:1076, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis). Det bemærkes under alle omstændigheder, at Rådet, som dette har anført, ikke er forpligtet til at besvare alle de argumenter, de interesserede parter har fremført under undersøgelsesproceduren, i en forordning, der fastsætter en endelig antidumpingtold, og at et manglende svar ikke automatisk godtgør, at disse argumenter ikke er blevet undersøgt. I øvrigt har Retten fastslået, at det ikke kan kræves, at begrundelsen for en endelig antidumpingforordning specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige forhold, som omfattes af denne, eller at institutionerne tager stilling til alle de argumenter, som parterne gør gældende. Det er tværtimod tilstrækkeligt, at ophavsmanden til retsakten angiver de faktiske omstændigheder og juridiske overvejelser, der har en væsentlig betydning i den anfægtede

forordnings opbygning (dom af 13.9.2010, Whirlpool Europe mod Rådet, T-314/06, Sml., EU:T:2010:390, præmis 114, og af 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals mod Rådet, T-310/12, EU:T:2015:295, præmis 172).

127 Det følger derfor af det ovenstående, at det tredje klagepunkt må forkastes.

Det første klagepunkt

128 Sagsøgeren har til støtte for sit første klagepunkt for det første gjort gældende, at beregningen af den normale værdi udgør de vigtigste kendsgerninger og betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2. Da disse beregninger ifølge sagsøgeren ikke længere udgør fortrolige oplysninger som omhandlet i denne artikels stk. 4, efter at referencelandsproducenten har givet tilladelse til videregivelse af de oplysninger, der ligger til grund for disse beregninger, er selskabet af den opfattelse, at Kommissionen fra det øjeblik var forpligtet til at meddele sagsøgeren dem. Denne forpligtelse bekræftes i øvrigt af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5. For det andet har sagsøgeren anført, at institutionernes nægtelse hindrede selskabet i at udøve sin ret til forsvar, og navnlig til at fremlægge sine bemærkninger til disse beregninger, således at proceduren kunne have fået et andet udfald. Endelig har sagsøgeren for det tredje og sidste hævdet, at en meddelelse af disse beregninger til selskabet ikke ville have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, fordi det grundet referencelandsproducentens tilladelse, som specifikt vedrørte sagsøgeren, befandt sig i en situation, der objektiv adskilte sig fra de andre eksporterende producenters.

129 Med henblik bedømmelsen af, om der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2-4, eller ej som følge af institutionernes nægtelse af at videregive beregningerne af den normale værdi til sagsøgeren, må den nøjagtige karakter af de oplysninger, som institutionerne ifølge sagsøgeren burde have meddelt selskabet, og som det henviser til med udtrykket »beregningen af den normale værdi«, for det første fastslås.

130 Det bemærkes i denne forbindelse, at den normale værdi med henblik på fastlæggelsen af sagsøgerens dumpingmargen oprindeligt i den midlertidige forordning blev beregnet på grundlag af den i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, beregnede værdi, således som det kan udledes af sagsøgerens bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger af 17. december 2012 (jf. præmis 16 og 29 ovenfor), og som Rådet har bekræftet som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten. Som det kan udledes af 55. betragtning til den midlertidige forordning blev salget af samme vare anset for ikke at være tiltrækkelig repræsentativt for sagsøgerens salg til eksport af den pågældende vare, hvilket Rådet har bekræftet. Som det anføres i 17. betragtning til den anfægtede forordning var det som følge af sagsøgerens bemærkninger, at Rådet i den anfægtede forordning godkendte anvendelsen af referencelandsproducentens hjemmemarkedssalg af den samme vare i normal handel til at fastsætte den normale værdi med henblik på fastlæggelsen af sagsøgerens dumpingmargen.

131 I øvrigt begrænsede Kommissionen sig, som det fremgår af 56. og 68. betragtning til den midlertidige forordning (jf. præmis 17 og 23 ovenfor), oprindeligt ved fastlæggelsen af den normale værdi til de typer af samme vare, som referencelandsproducenten solgte, der var direkte sammenlignelige med de typer af den pågældende vare, som sagsøgeren eksporterede. Grundet denne omstændighed blev sagsøgerens dumpingmargen beregnet på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi og eksportpriserne, som var begrænset til disse typer af samme vare og de tilsvarende typer af den pågældende vare eller, som det fremgår af en e-mail fra Kommissionen af 26. november 2012, 369 varetyper. Disse varetyper repræsenterede således cirka 20% af de varetyper, sagsøgeren eksporterede, og som i henhold til et tal, som selskabet anførte i sine bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger, og som ikke er blevet anfægtet, udgjorde 1 645 typer (jf. præmis 40 ovenfor). Som Kommissionen anførte til sagsøgeren i dokumentet med endelige oplysninger af 15. marts 2013 (jf. præmis 32 ovenfor), var det efter sagsøgerens protester, at denne institution i sit forslag til endelige foranstaltninger godkendte at fastsætte selskabets dumpingmargen på grundlag af dets samlede

eksportsalg ved hjælp af en justering af den normale værdi for så vidt angår de ikke-kongruente typer af den pågældende vare, der blev solgt af referencelandsproducenten. Som det fremgår af 18. betragtning til den anfægtede forordning (jf. præmis 46 ovenfor), blev denne ændring af beregningen af dumpingmargenen bekræftet i denne forordning. Det er således, som det fremgår af 20. betragtning til den anfægtede forordning (jf. præmis 48 ovenfor), på dette grundlag, at den vejede gennemsnitlige normale værdi fastsat for hver type af den samme vare blev sammenlignet med det vejede gennemsnit for den tilsvarende type af den pågældende vare i henhold til den første metode, der er omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 11.

132 Det fremgår således af præmis 130 og 131 ovenfor, at beregningen af den normale værdi med henblik på fastsættelsen af sagsøgerens dumpingmargen i virkeligheden bygger på et samlet hele af 1 645 værdier, hvor hver enkelt af dem svarer til det vejede gennemsnit af referencelandsproducentens salg af en givet type af samme vare, efter omstændighederne justeret – for ca. 80% af disse værdier – med henblik på at tage hensyn til bl.a. forskelle i de fysiske egenskaber, som de ikke-kongruente typer af den pågældende vare fremviste.

133 Som det anføres i præmis 27 ovenfor, præciserede Kommissionen i dokumentet med foreløbige oplysninger, at da kun én referencelandsproducent havde samarbejdet under undersøgelsen, kunne de oplysninger, der hidrørte fra referencelandet som følge deraf ikke videregives »for de enkelte varekontrolnumre for varen«. Det fremgår af sagsakterne, at varekontrolnumrene henviser til de alfanumeriske koder, som hver svarer til en given varetype. Det af Kommissionen anførte skal derfor forstås således, at denne institution slettede alle detailoplysningerne vedrørende hver varetype, som referencelandsproducenten solgte. I øvrigt anførte Kommissionen, at den af fortrolighedsgrunde havde slettet de data, der var baseret på oplysninger videregivet af referencelandsproducenten, i de tabeller, der var indeholdt i de elektroniske filer, der var vedlagt dokumentet med foreløbige oplysninger som bilag. Det fremgår således af sagsakterne, at tabellerne vedrørende produktionsomkostningerne for hjemmemarkedssalget (2.2 DMCOP) vedrørende hjemmemarkedssalget (2.4 DMSALES) og vedrørende beregningen af salg i normal handel og den normale værdi (2.5 OCOT og NV) ikke indeholdt nogen data. Det samme gjaldt kolonnerne vedrørende den normale værdi samt kolonnerne vedrørende dumpingbeløbet og dumpingmargenen for hver varetype i den samlede oversigtstabel for beregningen af dumping (2.1). Derimod blev ingen data slettet i sidstnævnte tabels kolonner vedrørende sagsøgerens eksportsalg til Unionen samt i tabellen vedrørende disse salg (2.7 EUSALES) og i tabellen vedrørende beregningen af eksportpriserne varetype for varetype (2.8). Som det anføres i præmis 34 ovenfor, slettede Kommissionen de samme kategorier af data i dokumentet med endelige oplysninger, som den havde slettet i dokumentet med foreløbige oplysninger. Det fremgår i øvrigt ikke af sagsakterne, at Kommissionen skulle have videregivet visse af disse data til sagsøgeren, da den som svar på sidstnævntes anmodninger foretog yderligere præciseringer af de oplysninger, der blev fremlagt i dokumentet med foreløbige oplysninger og dokumentet med endelige oplysninger.

134 Det følger således af det foregående, at de foretagne beregninger af den normale værdi for hver type af samme vare samt de værdier, der henvises til i præmis 132 ovenfor, som svarer til resultaterne af disse beregninger, ikke blev videregivet til sagsøgeren. Som det udtrykkeligt fremgår af stævningen, er det undladelsen af at videregive disse oplysninger, som sagsøgeren anser for at udgøre en tilsidesættelse af selskabets ret til forsvar i forbindelse med sagsøgerens første klagepunkt. Sagsøgeren har navnlig i denne forbindelse henvist til de data, der blev slettet i dokumentet med endelige oplysninger vedrørende beregningen af salg i normal handel og den normale værdi (2.5 OCOT og NV), som nævnes i præmis 133 ovenfor. Ifølge sagsøgeren burde disse data være blevet meddelt selskabet, da referencelandsproducenten gav tilladelse til videregivelse af de beviser, Kommissionen lagde til grund ved fastlæggelsen af disse data.

135 Som det anføres i præmis 36 og 39 ovenfor, klagede sagsøgeren i løbet af undersøgelsesproceduren ganske vist ligeledes over den manglende fremlæggelse af andre dokumenter og oplysninger af relevans for fastlæggelsen af den normale værdi. Sagsøgeren har imidlertid i forbindelse med sit første

klagepunkt ikke gjort dette gældende og har således begrænset sig til at påberåbe sig den manglende videregivelse af beregningen af den normale værdi, dvs. de detaljerede beregninger varetype for varetype samt resultatet af disse beregninger.

136 Det må for det andet på dette stadie bemærkes, at institutionerne ikke har anfægtet sagsøgerens argument om, at beregningen af den normale værdi som omhandlet i præmis 135 ovenfor udgør de vigtigste betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2. I øvrigt ville institutionerne, som de har medgivet under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, have meddelt sagsøgeren de detaljerede beregninger af den normale værdi, hvis de var blevet fastsat på grundlag af denne eksporterende producents hjemmemarkedssalg og derfor ikke havde været af fortrolig karakter i forhold til sidstnævnte. Ligeledes meddelte Kommissionen, som det nævnes i præmis 133 ovenfor, sagsøgeren beregningerne af de tilsvarende eksportpriser, selv om den for så vidt angår sagsøgeren havde slettet beregningen af den normale værdi varetype for varetype af fortrolighedsårsager.

137 For det tredje må de nøjagtige grunde til, at Kommissionen gav afslag på anmodningen om videregivelse af beregningen af den normale værdi, bringes i erindring.

138 Det fremgår i denne forbindelse af sagsøgerens e-mail af 19. marts 2013 (jf. præmis 38 ovenfor), at Kommissionen svarede referencelandsproducenten, idet den anførte, at efter Kommissionens opfattelse kunne fortroligheden af de oplysninger, producenten havde fremlagt, ikke på selektiv vis ophæves til fordel for specifikke interesserede parter. Substansen af disse betragtninger er ikke blevet anfægtet af institutionerne. Sagsøgeren gentog i samme e-mail sin anmodning, idet selskabet som svar på den begrundelse, Kommissionen havde givet referencelandsproducenten, anførte to argumenter. Det første argument vedrørte det forhold, at beregningen af dumpingmargenen og som følge deraf oplysningerne vedrørende den normale værdi var specifikke for den omhandlede virksomhed. Det andet argument var rettet mod det forhold, at grundforordningen ikke foreskrev, at en konkret tilladelse fra den person, der havde fremlagt de fortrolige oplysninger, ikke kunne begrænses til én enkelt interesseret part. I øvrigt præciserede sagsøgeren, idet selskabet anførte, at dets ret til forsvar stod på spil, at det anmodede om, at den omhandlede tvist blev forelagt høringskonsulenten. Chefen for Kommissionens afdeling for antidumpingundersøgelser og derefter høringskonsulenten tog hver især stilling til denne e-mail den 21. marts 2013, som nævnt i præmis 38 ovenfor. Det fremgår ikke af sagsakterne, at Kommissionen skulle have udtrykt et andet synspunkt end det ovenfor angivne på et senere stadie i undersøgelsesproceduren.

139 Som følge deraf hviler den eneste begrundelse, Kommissionen påberåbte sig ved afslaget på anmodningen om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi, på nødvendigheden af at overholde princippet om forbud mod forskelsbehandling i forhold til de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven. Kommissionen fastslog således dels, at det ikke var muligt for referencelandsproducenten at give afkald på fortroligheden af de oplysninger, denne producent havde fremlagt, til fordel for en bestemt interesserede part, dels, at Kommissionen ikke selv kunne videregive disse oplysninger alene til sagsøgeren og ikke til de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven. Kommissionen fandt således, at disse oplysninger vedrørte disse sidstnævnte lige så meget som sagsøgeren, for så vidt som de var blevet anvendt ved beregningen af den normale værdi, som indgik i beregningen af den individuelle dumpingmargen for disse tre producenter. Kommissionen fastslog således, at disse oplysninger ikke var specifikke for beregningen af den normale værdi vedrørende sagsøgerens dumpingmargen, og at en specifik videregivelse af disse oplysninger til sidstnævnte derfor ikke var begrundet.

140 Institutionerne har imidlertid i forbindelse med dette søgsmål fremsat en argumentation, som delvist knytter sig til andre begrundelser end dem, der gengives i præmis 139 ovenfor.

141 Rådet har således inden for rammerne af den skriftlige forhandling i det væsentlige påberåbt sig to andre begrundelser, hvorefter dette afslag ifølge institutionen var begrundet.

142 Rådet har dels gjort gældende, at referencelandsproducentens tilladelse kun kunne finde anvendelse på de oplysninger, som denne havde videregivet til Kommissionen, og ikke på beregningen af den normale værdi, som udgør et internt kommissionsdokument.

143 Dels har Rådet fastholdt, at beregningerne af den normale værdi i overensstemmelse med grundforordningens artikel 19, stk. 1, ifølge deres natur er fortrolige, således at deres fortrolige karakter ikke afhænger af en anmodning om fortrolig behandling som omhandlet i grundforordningens artikel 19, stk. 5, og ikke kan ændres ved referencelandsproducentens tilladelse. Kommissionen var således på trods af denne tilladelse under alle omstændigheder forpligtet til at give afslag på sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af disse beregninger. Rådet og Kommissionen har under retsmødet præciseret og suppleret den argumentation, som Rådet havde fremført skriftligt, med henblik på at godtgøre, at denne begrundelse er velbegrundet. Institutionerne har navnlig i det væsentlige anført, at de oplysninger fra referencelandsproducenten, der ligger til grund for disse beregninger, henhører under sidstnævntes forretningshemmeligheder. Det følger efter institutionernes opfattelse deraf, at en videregivelse af disse data dels ville skade de særlige interesser for sagsøgerens konkurrenter på det relevante marked, dels ville fordreje konkurrencen på dette marked. Inden for rammerne af fremgangsmåden med et analogt land er den deraf følgende begrænsning af de oplysninger, der udleveres til de berørte eksporterende producenter, i øvrigt en logisk følge af afslaget på deres anmodning om markedsøkonomisk behandling, og den er i øvrigt nødvendig for at sikre referencelandsproducenternes frivillige samarbejde. Institutionerne har endelig anført, at Kommissionen på den dato, hvor den gav afslag på sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi, var uvidende om det nøjagtige omfang af de oplysninger, referencelandsproducenten selv havde videregivet til sagsøgeren.

144 Kommissionen lagde imidlertid ikke den ene eller den anden af de begrundelser, der nævnes i præmis 142 og 143 ovenfor, til grund, da den nægtede at videregive beregningen af den normale værdi til sagsøgeren, men den begrundelse, der nævnes i præmis 139 ovenfor, som det fremgår af den e-mailkorrespondance, der fandt sted mellem den 18. og den 21. marts 2013 (jf. præmis 35-38 og 138 ovenfor).

145 Det bemærkes i øvrigt, at for så vidt angår begrundelsen om, at beregningen af den normale værdi i modsætning til de oplysninger, referencelandsproducenten fremlagde, udgør interne dokumenter, har institutionerne udtrykkeligt medgivet under retsmødet, at Kommissionen ikke lagde denne begrundelse til grund under undersøgelsesproceduren med henblik på at beskytte fortroligheden af disse beregninger.

146 Det er korrekt, at institutionerne for så vidt angår begrundelsen om, at disse beregninger ifølge deres natur er fortrolige, til gengæld under retsmødet har gjort gældende, at det var denne begrundelse, Kommissionen lagde til grund, da den slettede disse beregninger for så vidt angår dokumentet med endelige oplysninger. Kommissionen begrundede i denne forbindelse, som det anføres i præmis 133 ovenfor, sletningen af beregningen af den normale værdi i dokumentet med foreløbige oplysninger og i dokumentet med endelige oplysninger med den omstændighed, at da kun én referencelandsproducent havde samarbejdet under undersøgelsen, kunne de oplysninger, der hidrørte fra referencelandet ikke videregives for de enkelte varetyper. Det kan imidlertid logisk udledes af denne begrundelse, at sletningen af beregningen af den normale værdi i disse dokumenter havde til formål at undgå, at de underliggende data fra den ene referencelandsproducent, der havde samarbejdet, kunne genskabes, idet disse data var omfattet af forretningshemmeligheden for denne producent. Det kan således lægges til grund, at det på datoen for fremsendelsen af dokumentet med endelige oplysninger var denne begrundelse, Kommissionen lagde til grund, da den slettede beregningen af den normale værdi i dette dokument.

147 Som det fremgår af den e-mailkorrespondance, der fandt sted mellem den 18. og den 21. marts 2013, henviste Kommissionen imidlertid ikke længere til denne begrundelse i denne korrespondance, hverken principalt eller subsidiært. Tværtimod synes det af fremgå af såvel ordlyden af denne

korrespondance som af dens sammenhæng (jf. præmis 35-38 og 138 ovenfor), at Kommissionen ikke længere ønskede at lægge denne begrundelse til grund ved afslaget på sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi for sagsøgeren.

148 Det bør i denne forbindelse navnlig fremhæves, at høringskonsulenten i sin skrivelse af 21. marts 2013 anførte, at »ikke-diskriminerende behandling af parterne udg[jorde] det væsentligste forhold« (jf. præmis 38 ovenfor).

149 Det bemærkes i øvrigt ligeledes, at på datoen for meddelelsen af dokumentet med endelige oplysninger, dvs. den 15. marts 2013, havde referencelandsproducenten endnu ikke givet sagsøgeren tilladelse til aktindsigt i de oplysninger, denne producent havde givet Kommissionen. Det var, som det nævnes i præmis 35 ovenfor, således først den 18. marts 2013, at denne tilladelse blev givet. Det var således efter, at denne nye omstændighed var indtruffet, at Kommissionen for første gang påberåbte begrundelsen om nødvendigheden af at overholde ligebehandlingsprincippet. Det kan udledes af denne kæde af faktiske omstændigheder, at Kommissionen implicit, men nødvendigvis, må have fundet, at den på grund af den ovennævnte tilladelse ikke længere kunne gøre den begrundelse gældende over for sagsøgeren, som den havde lagt til grund ved sletningen af beregningen af den normale værdi i dokumentet med foreløbige oplysninger og dokumentet med endelige oplysninger, nemlig respekten for referencelandsproducentens forretningshemmeligheder, men kun begrundelsen om nødvendigheden af at sikre ligebehandling.

150 Det må således fastslås, at Rådet, idet det har påberåbt sig de begrundelser, der er nævnt i præmis 141 ovenfor, i virkeligheden opfordrer Retten til at erstatte den begrundelse, Kommissionen har påberåbt sig under undersøgelsesproceduren med henblik på at give afslag på sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi, med disse begrundelser. Det følger imidlertid af fast retspraksis, at lovligheden af en unionsretsakt skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på den dato, da retsakten blev vedtaget (jf. dom af 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Kommissionen, C-398/13 P, Sml., EU:C:2015:535, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis), således at Retten ikke kan efterkomme en sådan opfordring (jf. i denne retning dom af 12.11.2013, North Drilling mod Rådet, T-552/12, EU:T:2013:590, præmis 25).

151 I øvrigt kan den tilsidesættelse af retten til forsvar under den administrative procedure, som sagsøgeren har gjort gældende i forbindelse med dette klagepunkt, medføre annullation af antidumpingforordningen. Som følge deraf kan denne tilsidesættelse ikke afhjælpes alene ved EU-retsinstansens undersøgelse af de begrundelser, der vil kunne begrunde den afgørelse, der udgør den hævdede tilsidesættelse. En sådan undersøgelse er således begrænset til en retslig prøvelse af de fremførte anbringender og kan ikke træde i stedet for en fuldstændig undersøgelse af sagen inden for rammerne af en administrativ procedure på grundlag af de kompetente myndigheders vurdering af sagens særlige omstændigheder. I øvrigt placeres sagsøgeren ikke i den situation, selskabet ville have befundet sig i, såfremt det kunne have fremsat sine bemærkninger om disse begrundelser i løbet af undersøgelsesproceduren, når sagsøgeren for første gang får kendskab til de begrundelser, institutionerne har påberåbt for Retten, inden for rammerne af dette søgsmål (jf. i denne retning og analogt dom af 25.10.2011, Solvay mod Kommissionen, C-110/10 P, Sml., EU:C:2011:687, præmis 51). Som følge deraf kan Retten under ingen omstændigheder i den foreliggende sag træffe afgørelse om, hvorvidt der foreligger en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar ved afslaget på fremlæggelse af beregningen af den normale værdi til selskabet på grundlag af begrundelser, som afslaget ikke blev begrundet med.

152 Ved afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en tilsidesættelse af retten til forsvar i den foreliggende sag, kan Retten derfor kun tage hensyn til institutionernes argumentation, for så vidt som den kan understøtte den ene begrundelse, Kommissionen påberåbte sig under undersøgelsesproceduren. Som det er anført i præmis 81 ovenfor, fremgår det til gengæld af fast retspraksis, at tilstedeværelsen af en uregelmæssighed i forbindelse med retten til forsvar kun kan medføre, at den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som muligheden for, at den administrative procedure som følge af denne

uregelmæssighed kunne have ført til et andet resultat og dermed konkret har påvirket sagsøgerens ret til forsvar, ikke fuldstændigt kan udelukkes. Som følge deraf må det i tilfælde af, at det fastslås, at Kommissionen ikke var berettiget til at påberåbe sig nødvendigheden af at overholde ligebehandlingsprincippet som begrundelse for at nægte at videregive beregningen af den normale værdi til sagsøgeren, i givet fald undersøges, om institutionen alligevel var forpligtet til at give et sådant afslag på grundlag af en af de andre begrundelser, som Rådet har påberåbt inden for rammerne af dette søgsmål, således at det kan udelukkes, at proceduren kunne have ført til et andet resultat.

153 Det må således for det fjerde undersøges, om begrundelsen om nødvendigheden af at sikre ligebehandling i forhold til de andre eksporterende producenter i stikprøven under de foreliggende omstændigheder kunne begrunde afslaget på at videregive beregningen af den normale værdi til sagsøgeren.

154 Det bemærkes i denne forbindelse, at som det anføres i præmis 128 ovenfor, har sagsøgeren såvel under undersøgelsesproceduren som inden for rammerne af dette søgsmål navnlig gjort gældende, at selskabet med hensyn til beregningen af den normale værdi befandt sig i en objektivt forskellig situation i forhold til de andre eksporterende producenter grundet den omstændighed, at referencelandsproducentens tilladelse specifikt omhandlede sagsøgeren.

155 Derimod har sagsøgeren ikke anfægtet, at beregningen af den normale værdi ikke kunne meddeles selskabet, før referencelandsproducenten ved sin e-mail af 18. marts 2013 gav Kommissionen tilladelse til at videregive de oplysninger, denne producent havde fremlagt for denne institution, til selskabet. Det fremgår navnlig ikke af sagsakterne, at sagsøgeren skulle have anmodet om denne meddelelse før nævnte e-mail.

156 Som det anføres i præmis 95 ovenfor, skal institutionerne i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 19, sammenholdt med denne forordnings artikel 20, sikre overholdelsen af princippet om god forvaltningsskik, som er indeholdt i artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, i henhold til hvilken bestemmelse enhver har ret til at få sin sag behandlet retfærdigt af EU-institutionerne (jf. i denne retning analogt dom af 11.7.2013, Ziegler mod Kommissionen, C-439/11 P, Sml., EU:C:2013:513, præmis 155). Ifølge fast retspraksis indebærer ligebehandlingsprincippet dels, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, dels, at forskellige situationer ikke må behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 25.10.2011, CHEMK og KF mod Rådet, T-190/08, Sml., EU:T:2011:618, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

157 EU-institutionerne er i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens bestemmelser forpligtede til at overholde ligebehandlingsprincippet i forhold til de interesserede parter (jf. dom af 13.9.2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber m.fl. mod Rådet, T-537/08, EU:T:2013:428, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis). Dette almindelige princip finder navnlig en særlig anvendelse inden for rammerne af grundforordningens artikel 9, stk. 5, som kræver, at antidumpingtolden i hvert enkelt tilfælde pålægges med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare.

158 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at når forskelsbehandlingen af eksporten for så vidt angår opkrævningen af antidumpingtold har hjemmel i grundforordningen, foreligger der en objektiv begrundelse for denne forskelsbehandling, således at den ikke kan betragtes som en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet (jf. i denne retning dom af 12.9.2002, Europe Chemi-Con (Deutschland) mod Rådet, T-89/00, Sml., EU:T:2002:213, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis). En forskellig behandling er i almindelighed baseret på et objektivt og rimeligt kriterium, når den beror på et med den pågældende lovgivning lovligt tilstræbt formål, og når forskellen står i rimeligt forhold til det formål, som tilstræbes med denne behandling (jf. dom af 22.5.2014, Glatzel, C-356/12, Sml., EU:C:2014:350, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

159 Det bemærkes indledningsvis i denne forbindelse, at det synspunkt, som Kommissionen har forsvaret i forbindelse med den e-mailkorrespondance, der fandt sted mellem den 18. og den 21. marts 2013, hvorefter det ikke var muligt at hæve den fortrolige behandling af en oplysning med hensyn til en specifik interessere part, som sagsøgeren har gjort gældende, ikke finder nogen støtte i de relevante bestemmelser i grundforordningen.

160 Det fremgår således for det første ikke af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5, at den tilladelse fra den person, der har fremlagt oplysningerne, som er påkrævet for enhver oplysning, for hvilken denne person har indgivet en anmodning om fortrolig behandling, ikke kan gives alene for en eller flere specifikke interesserede parter.

161 Endvidere fremgår det af den ikke-udtømmende opregning af mulige begrundelser for fortrolig behandling i grundforordningens artikel 19, stk. 1, at vurderingen af, om en oplysning, der er stillet til rådighed i forbindelse med en antidumpingundersøgelse, ifølge sin natur er fortrolig, kan indebære, at der tages hensyn til situationen vedrørende såvel de personer, hvorfra oplysningerne hidrører, som de interesserede parter, der vil kunne få adgang dertil. Navnlig indebærer en af de i denne bestemmelse nævnte begrundelser om, at disse oplysninger kunne give en konkurrent en væsentlig fordel, at der må foretages en vurdering af de respektive markedspositioner for dels de personer, som denne fremlæggelse kunne være til ulempe for, dels de interesserede parter, som kunne drage en fordel deraf, som medfører en fordrejning af konkurrencen.

162 Retten har således allerede fastslået, at det påhviler Kommissionen under hensyntagen til sagens særlige omstændigheder, eksempelvis det begrænsede antal virksomheder, der var aktive på dette marked, og den meget dybe indsigt, anmoderen havde vedrørende dette marked, at undgå at videregive oplysninger, der gør det muligt for denne virksomhed deraf at udlede forretningsmæssigt følsomme oplysninger, som kan være til skade for den virksomhed, der har fremlagt disse data (jf. i denne retning dom Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, nævnt i præmis 94 ovenfor, EU:T:1997:209, præmis 86).

163 Ganske vist vedrører de begrundelser, der nævnes i grundforordningens artikel 19, stk. 1, som institutionerne har gjort gældende under retsmødet, beskyttelse af oplysninger, der er omfattet af forretningshemmeligheden, som ifølge deres natur er fortrolige, og som i princippet ikke fremlægges (jf. i denne retning dom af 7.5.1991, Nakajima mod Rådet, C-69/89, Sml., EU:C:1991:186, præmis 112, og dom Hangzhou Duralamp Electronics mod Rådet, nævnt i præmis 94 ovenfor, EU:T:2013:369, præmis 115).

164 Det fremgår imidlertid ikke af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 1, at beskyttelsen af sådanne oplysninger kræver, at enhver mulighed for at fremlægge dem, og således enhver vurdering af den særlige situation for en interesseret part, der anmoder om aktindsigt i disse oplysninger, principielt udelukkes. Som det nævnes i præmis 94 ovenfor, fremgår det således af retspraksis, at institutionernes pligt til at sikre fortrolig behandling af en oplysning, der er omfattet af forretningshemmeligheden, ikke kan fratage de andre parter, og navnlig eksportørerne, de processuelle garantier, som grundforordningens artikel 20 foreskriver, eller tømme de rettigheder, som parterne indrømmes i henhold til disse bestemmelser, for deres indhold (jf. i denne retning dom Timex mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 94 ovenfor, EU:C:1985:119, præmis 29, og dom Zhejiang Harmonic Hardware Products mod Rådet, nævnt i præmis 94 ovenfor, EU:T:2011:639, præmis 59). I øvrigt fremhæves det i præmis 105 ovenfor, at grundforordningens artikel 20, stk. 4, foreskriver, at den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted »under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger«. Det bemærkes, at denne formulering overlader Kommissionen en vis skønsmargen til at fastlægge den mest passende måde at afveje de interesserede parters ret til oplysninger med visse oplysningers fortrolige karakter.

165 Institutionernes fortolkning finder heller ikke støtte i retspraksis vedrørende beskyttelsen af forretningshemmeligheden. Ganske vist udgør beskyttelsen af forretningshemmeligheder i henhold til denne retspraksis et almindeligt EU-retligt princip (jf. dom af 29.3.2012, Interseroh Scrap and Metals Trading, C-1/11, Sml., EU:C:2012:194, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis). Stadig i henhold til denne retspraksis udgør opretholdelsen af en ikke-fordrejet konkurrence en vigtig samfundsinteresse, som kan begrunde en nægtelse af at videregive oplysninger, der er omfattet af forretningshemmeligheden (jf. i denne retning og analogt dom af 14.2.2008, Varec, C-450/06, Sml., EU:C:2008:91, præmis 51). Selv om det følger af disse principper, at en administrativ eller retlig instans skal kunne nægte at videregive oplysninger, der skader disse interesser, herunder ved at give disse interesser større vægt end retten til forsvar for de parter, der har interesse i denne fremlæggelse, følger det imidlertid ikke deraf, at denne instans af disse årsager er forpligtet til at give et sådant afslag under alle omstændigheder. Tværtimod har Domstolen allerede fastslået, at de interesser, der sikres ved den særlige beskyttelse, som forretningshemmeligheder nyder, når procedurens karakter kræver det, skal afvejes i forhold til retten til forsvar for de interesserede parter under denne procedure (jf. i denne retning og analogt dom Varec, EU:C:2008:91, præmis 43 og 51). Som det nævnes i præmis 94 ovenfor, er dette tilfældet ved en antidumpingundersøgelsesprocedure som den foreliggende, hvilket indebærer, at Kommissionen selv i tilfælde af oplysninger, der er omfattet af forretningshemmeligheden, ikke kan være under en absolut forpligtelse til at nægte deres videregivelse uden vurdering af sagens særlige omstændigheder og navnlig den omhandlede interesserede parters specifikke situation.

166 Hvad navnlig angår formålet om at undgå fordrejning af konkurrencen på de relevante markeder, som institutionerne har påberåbt under retsmødet, bemærkes det, at selv om den omstændighed, at virksomhederne kommer i besiddelse af oplysninger vedrørende en konkurrent, som er omfattet af forretningshemmeligheden, såsom priser eller salg, kan formindske eller fjerne usikkerhedsgraden vedrørende markedets funktion, og som mulig følge begrænse konkurrencen mellem virksomhederne, afhænger disse konsekvenser af den pågældende sags konkrete omstændigheder (jf. i denne retning dom af 4.6.2009, T-Mobile Netherlands m.fl., C-8/08, Sml., EU:C:2009:343, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

167 I modsætning til, hvad institutionerne har gjort gældende under retsmødet, begrænses denne skønsmargen, som Kommissionen er overladt ved afvejningen af de interesserede parters ret til oplysninger og beskyttelsen af fortrolige oplysninger, ikke i tilfælde af, at den omhandlede interesserede part er en eksporterende producent, der ikke har opnået markedsøkonomisk behandling, såsom sagsøgeren. Ganske vist kan en eksporterende producent, som sagsøgeren selv har medgivet under retsmødet, ikke begrunde sin klage om en tilsidesættelse af dennes ret til forsvar alene med den begrundelse, at beregningen af den normale værdi ikke er blevet fremlagt for denne, fordi slettelsen af disse beregninger er begrundet ved nødvendigheden af at sikre fortroligheden af referencelandsproducentens forretningshemmeligheder. Disse særlige omstændigheder ved situationen for en eksporterende producent, der er etableret i et land, der ikke har markedsøkonomi, og som ikke har opnået markedsøkonomisk behandling, kan ikke begrunde en anderledes behandling af sidstnævnte end en anden interesseret part med hensyn til retten til forsvar. Navnlig kan en sådan eksporterende producent – i lighed med enhver interesseret part – ikke mødes med et principielt afslag på sin anmodning om fremlæggelse af disse beregninger, uden at sagens særlige omstændigheder undersøges, alene af den grund, at muligheden for at indrømme eksportøren denne fremlæggelse ville skabe en »systematisk uligevægt« i relationerne mellem på den ene side Kommissionen og på den anden side de virksomheder, der deltager i undersøgelsen, såsom navnlig de producenter, der ikke har opnået markedsøkonomisk behandling, og referencelandsproducenten.

168 Selv om det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 20, stk. 2-4, at institutionerne er forpligtede til at fremsende en endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, som ligger til grund for antidumpingforanstaltningerne, til alle de interesserede parter, følger det til gengæld ikke deraf, at de er ude af stand til at videregive en oplysning, der er udeladt i denne endelige fremlæggelse, til en given interesseret part, der har anmodet derom, med den begrundelse, at alle de

interesserede parter burde have adgang dertil. I øvrigt fremgår det, som sagsøgeren har gjort gældende under retsmødet, af sagsakterne, at den endelige fremlæggelse indeholder en almindelig del, som er beregnet til fremsendelse til alle de interesserede parter, og en specifik del, som vedrører særlige spørgsmål vedrørende den omhandlede interesserede part. Det er eksempelvis således, at sagsøgeren, som den anføres i præmis 133 ovenfor, fik meddelelse i dokumentet med endelige oplysninger, som selskabet fik tilsendt, om beregningerne vedrørende eksportpriserne for hver enkelt varetype. Sådanne oplysninger vil, for så vidt som de kun vedrører beregningen af sagsøgerens individuelle dumpingmargen, kun være anført i den endelige fremlæggelse, som er rettet til sagsøgeren, og ikke i den endelige fremlæggelse, der navnlig fremsendes til de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven, hvis individuelle dumpingmargen blev beregnet på grundlag af deres egne eksportpriser.

169 I øvrigt skal grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, fortolkes i lyset af den i præmis 93 ovenfor nævnte retspraksis, ifølge hvilken det tilkommer de interesserede parter i en antidumpingundersøgelsesprocedure at give institutionerne mulighed for at vurdere de problemer, som fraværet af et element blandt de oplysninger, som stilles til deres rådighed, kan udgøre for dem. En sådan interesseret parts klage ved Unionens retsinstanser om, at en oplysning ikke er blevet stillet til rådighed for parten, er a fortiori ikke begrundet, hvis parten ikke i løbet af undersøgelsesproceduren, der har ført til den omtvistede antidumpingforordning, har indgivet en anmodning til institutionerne vedrørende denne konkrete oplysning.

170 Som følge deraf kan en interesseret part ikke nægtes fremlæggelse af en oplysning, der er omfattet af grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, alene med den begrundelse, at de andre interesserede parter ligeledes ville have ret til at få adgang dertil, hvis disse sidstnævnte ikke har indgivet en anmodning derom. Det fremgår under alle omstændigheder af det foregående, at det tilkommer Kommissionen at tage stilling til anmodninger om aktindsigt i fortrolige oplysninger, som en interesseret part har indgivet, henset til sidstnævntes særlige situation, uafhængigt af situationen for de andre interesserede parter, for hvem disse oplysninger kunne være nyttige ved udøvelsen af deres ret til forsvar.

171 En modsat fortolkning end den, der er anført i præmis 160-170 ovenfor, ville føre til en principiel begrænsning af de oplysninger, der står til rådighed for de interesserede parter i en antidumpingundersøgelse, som ikke er forenelig med de krav, der i henhold til den i præmis 92 ovenfor nævnte retspraksis følger af de interesserede parters ret til forsvar, og som skal overholdes under sådanne undersøgelser, som kan påvirke de berørte virksomheder umiddelbart og individuelt og påføre dem skade. I tilfælde som de i den foreliggende sag ville en sådan fortolkning navnlig føre til en systematisk nægtelse af at give en eksporterende producent oplysninger vedrørende den normale værdi, der ligger til grund for fastlæggelsen af producentens dumpingmargen, alene med den begrundelse, at disse oplysninger ligeledes kunne anvendes i forbindelse med fastlæggelsen af dumpingmargenen for de andre eksporterende producenter. Den ville således medføre, at denne eksporterende producent i de fleste tilfælde ville blive nægtet oplysninger, der ville kunne have afgørende betydning for producentens ret til forsvar, henset til betydningen af beregningen af den normale værdi ved fastsættelsen af dennes dumpingmargen.

172 Det er i øvrigt ikke omtvistet, at Kommissionen inden for rammerne af den omhandlede undersøgelse fremsendte en oplysning til en EU-producent, som var blevet afgivet fortroligt af China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (CCCMC) efter sidstnævntes udtrykkelige tilladelse. Rådets argument om, at denne oplysning ikke havde fortrolig karakter for denne producent, fordi dens indhold vedrørte denne producents selskab og var formålstjenligt ved forsvaret af dennes interesser, bekræfter relevansen af dette eksempel. Dette eksempel understøtter således den i præmis 160-170 ovenfor anførte fortolkning, hvorefter det ikke kan udelukkes, at en fortrolig oplysning kan videregives til en bestemt interesseret part med en specifik tilladelse fra den person, der har fremlagt den, hvis Kommissionen efter at have afvejet de interesser, der beskyttes ved fortroligheden, og retten til forsvar for den omhandlede person må konkludere, at den bør videregives.

173 I den foreliggende sag kan den omstændighed, som Kommissionen har gjort gældende, at de omhandlede beregninger af den normale værdi ikke kun blev anvendt ved fastlæggelsen af sagsøgerens dumpingmargen, men ligeledes ved fastlæggelsen af dumpingmargenen for de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven, af de i præmis 159-172 ovenfor anførte grunde ikke i sig selv begrunde, at denne fremlæggelse nægtes.

174 En sådan begrundelse ville for det første i realiteten svare til at lade sagsøgerens udøvelse af retten til forsvar afhænge af retten til forsvar for de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven, hvilket, som det fremgår af præmis 171 ovenfor, udgør en begrænsning af denne ret til forsvar, som strider med såvel ordlyden af som formålet med grundforordningens artikel 19 og 20.

175 Denne fortolkning støttes af det argument, Rådet har påberåbt, hvorefter en fremlæggelse af beregningen af den normale værdi alene for sagsøgeren og ikke for de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven ville have til følge, at sagsøgeren blev givet en væsentlig konkurrencemæssig fordel i forhold til disse som omhandlet i grundforordningens artikel 19, stk. 1. Dette argument svarer således til at fastholde, at grundforordningens artikel 19, stk. 1, tillader institutionerne at nægte en interesseret part fremlæggelse af oplysninger alene med den begrundelse, at de andre interesserede parter, som er konkurrenter til den første, og som kunne have brug for disse oplysninger ved deres forsvar, ikke kan få adgang dertil. Kommissionen ville således være i stand til at nægte fremlæggelse af en oplysning selv i tilfælde, hvor det i øvrigt ikke fremgår af de beviser, den er i besiddelse af, at denne oplysning ville kunne give den omhandlede interesserede part en væsentlig fordel, der kunne påvirke konkurrencen på det marked, der omhandles af denne oplysning, som i den foreliggende sag det indiske marked. Den kunne endvidere gøre den konkurrencemæssige fordel, som denne interesserede part opnår på Unionens marked sammenlignet med de andre eksporterende producenter, der har brug for disse oplysninger for at sikre deres forsvar, gældende. Dette argument bekræfter således, at institutionerne fortolker grundforordningen således, at de interesserede parters ret til forsvar i princippet kan begrænses alt efter den mulighed, de andre interesserede parter har for selv at udøve deres ret til forsvar. Der kan af de i præmis 171 og 174 ovenfor nævnte grunde ikke gives medhold i denne fortolkning.

176 Det bemærkes for det andet, at antidumpingtolden fuldstændig som i sagsøgerens tilfælde ganske vist blev pålagt disse eksporterende producenter på grundlag af en dumpingmargen, der blev fastsat individuelt som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 11. Som Kommissionen anførte i sin e-mail af 21. marts 2013, vedrørte oplysningerne vedrørende beregningen af den normale værdi på grundlag af de data, referencelandsproducenten havde fremlagt, således samtlige disse eksporterende producenter. Som institutionerne har bekræftet under retsmødet, havde de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven i modsætning til sagsøgeren ikke indgivet anmodninger om, at beregningen af den normale værdi blev videregivet til dem. Som følge deraf kunne sidstnævntes ret til aktindsigt i disse beregninger, som det fremgår af præmis 169 og 170 ovenfor, under ingen omstændigheder gøres gældende imod sagsøgeren.

177 I øvrigt må det, som sagsøgeren har gjort gældende, fastslås, at den omstændighed, at sagsøgeren af referencelandsproducenten havde fået tilladelse til aktindsigt i sidstnævntes data, som beregningen af den normale værdi byggede på, objektivt ændrede sagsøgerens situation med hensyn til fortroligheden af disse beregninger, sammenlignet med situationen for de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven.

178 Det er således uomtvistet, at de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven i modsætning til sagsøgeren ikke havde fået tilladelse af referencelandsproducenten til aktindsigt i de data, denne havde fremlagt for Kommissionen til brug ved beregningen af den normale værdi. Det fremgår imidlertid af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5, at institutionerne i mangel af en sådan tilladelse er forpligtede til ikke at videregive en oplysning, som på anmodning af den part, der har givet oplysningerne, skal behandles som fortrolig. Derimod fremgår det, som det anføres i præmis 164-168 ovenfor, af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 1, og artikel 20, stk. 4, sammenholdt med

retspraksis, at selv i tilfælde af en oplysning, som ifølge sin natur er fortrolig, herunder som er omfattet af forretningshemmeligheden, har institutionerne en vis skønsmargen, som navnlig indebærer en afvejning af de interesser, der beskyttes af denne fortrolighed, og retten til forsvar for de interesserede parter, der anmoder om videregivelse af denne oplysning. Ganske vist giver referencelandsproducentens tilladelse ikke, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, uden videre selskabet ret til den aktindsigt, det har anmodet om. Det er ikke desto mindre korrekt, at sagsøgeren i modsætning til de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven grundet denne tilladelse i det mindste havde ret til, at det blev undersøgt, om selskabets anmodning var begrundet, på grundlag af en afvejning af selskabets ret til forsvar og de interesser, der blev beskyttet af fortroligheden af de oplysninger, der blev anmodet om.

179 De argumenter, institutionerne har fremført med henblik på at anfægte rækkevidden af den ovennævnte tilladelse, kan ikke drage denne konklusion i tvivl.

180 For det første er den omstændighed, at referencelandsproducentens tilladelse pr. definition vedrørte de oplysninger, som denne havde givet Kommissionen, og ikke beregningen af den normale værdi, der blev fastsat på grundlag af disse oplysninger, uden betydning. Som sagsøgeren selv har anført i sin replik, er opretholdelsen af fortroligheden af beregningen af den normale værdi under undersøgelsesproceduren begrundet med fortroligheden af de underliggende data, som referencelandsproducenten har fremlagt. Kommissionen foretog således i forbindelse med den e-mailkorrespondance, der fandt sted mellem den 18. og den 21. marts 2013, ingen sondring mellem fortroligheden af disse beregninger og fortroligheden af de underliggende data med henblik på at give afslag på sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af disse beregninger (præmis 38 og 138 ovenfor). I øvrigt havde Kommissionen selv på stadiet for den endelige fremlæggelse netop anført, at den havde slettet beregningen af den normale værdi på grund af nødvendigheden af at beskytte fortroligheden af de oplysninger, referencelandsproducenten havde fremlagt (jf. præmis 133 ovenfor).

181 Endvidere må institutionernes argument om, at en tilladelse fra den person, der har fremlagt fortrolige oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 19, stk. 5, ikke kan omfatte oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, ligeledes forkastes. Som det fremgår af præmis 139-143 ovenfor, hviler denne fortolkning af rækkevidden af referencelandsproducentens tilladelse ikke på den samme forudsætning, som Kommissionen forsvarede i den e-mailkorrespondance, der fandt sted mellem den 18. og den 21. marts, og den er i realiteten uforenelig med denne. Institutionerne opfordrer således i virkeligheden med dette argument Retten til at erstatte den fortolkning, som Kommissionen forsvarede under undersøgelsesproceduren med deres fortolkning, hvilken opfordring Retten af de i præmis 150 og 151 ovenfor nævnte årsager ikke kan efterkomme.

182 Under alle omstændigheder gælder det, at selv hvis Kommissionen på stadiet for undersøgelsesproceduren havde været af den opfattelse, at referencelandsproducentens tilladelse ikke kunne omfatte oplysninger, der ifølge deres natur er fortrolige, kan der ikke gives medhold i dette synspunkt.

183 Det fremgår således for det første af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5, at den i denne bestemmelse omhandlede tilladelse vedrører oplysninger, som på anmodning skal behandles som fortrolige, og ikke kun oplysninger, for hvilke fortrolig behandling anses for berettiget, idet disse er omfattet af grundforordningens artikel 19, stk. 1.

184 Denne fortolkning støttes af den omstændighed, at den eneste konsekvens, myndighederne i henhold til grundforordningens artikel 19, stk. 3, er bemyndigede til ex officio at drage af, at en anmodning om fortrolig behandling, som den omhandlede person ikke vil trække tilbage, ikke er berettiget, er at afstå fra at anvende de omhandlede oplysninger. Selv efter denne antagelse er den manglende tilladelse fra den omhandlede person til hinder for, at disse oplysninger kan videregives.

185 I modsætning til institutionernes fortolkning er anvendelsesområdet for den i grundforordningens artikel 19, stk. 5, omhandlede tilladelse således i virkeligheden mere omfattende og ikke mere indskrænket end anvendelsesområdet for grundforordningens artikel 19, stk. 1.

186 For det andet kan den sondring, der opstilles i grundforordningens artikel 19, stk. 1, mellem en kategori af oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, og en kategori af oplysninger, som er fortrolige grundet en specifik anmodning fra den person, der har afgivet dem, ikke have den rækkevidde, som institutionerne tillægger den. Ganske vist kan sondringen fortolkes således, at den giver de kompetente myndigheder mulighed for at beskytte den første af disse kategorier selv i fraværet af en konkret anmodning i den henseende. Denne kategori af oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, kan imidlertid ligeledes omfatte oplysninger, som den part, der har givet oplysningerne, i øvrigt konkret har anmodet om skal behandles som fortrolige.

187 Det er korrekt, at fortroligheden af oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, henset navnlig til princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder, som nævnes i præmis 165 ovenfor, i det væsentlige vil afhænge af de kompetente myndigheders objektive vurdering af dette punkt, således at eksistensen af en anmodning om fortrolig behandling ikke nødvendigvis er afgørende for dem. Det kan imidlertid ikke a contrario udledes deraf, at en tilladelse fra den person, der har givet disse oplysninger, er uden betydning for de kompetente myndigheders beslutning om, hvorvidt de skal videregive disse eller ej. Det fremgår således af præmis 164-168 ovenfor, at en videregivelse af sådanne oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, i visse tilfælde ikke kan udelukkes. Under disse omstændigheder har det nødvendigvis betydning, at den person, der har givet disse oplysninger, har givet tilladelse til, at de videregives, for så vidt som det, som det anføres i præmis 178 ovenfor, fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5, at det kun er i tilfælde af en sådan tilladelse, at institutionerne er berettigede til at fremlægge de omhandlede oplysninger.

188 Denne fortolkning understøttes af ordlyden af antidumpingaftalens artikel 6.5, som i det væsentlige gengives i grundforordningens artikel 19, hvorefter tilladelsen fra den person, der har givet fortrolige oplysninger til de undersøgende myndigheder, omfatter såvel kategorien af oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, som kategorien af oplysninger, »som er stillet til rådighed på et fortroligt grundlag af parter i en antidumpingundersøgelse«. Det bemærkes i denne forbindelse, at det i forbindelse med gennemførelsen af WTO-regler fremgår af fast retspraksis, at det forhold, at de internationale aftaler, som Unionen har indgået, har forrang frem for den afledte EU-ret, medfører, at sidstnævnte så vidt muligt skal fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler (jf. dom af 10.11.2011, X og X BV, C-319/10 og C-320/10, EU:C:2011:720, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis). Denne retspraksis finder navnlig anvendelse inden for antidumpingområdet, da det er fastslået, at den omhandlede bestemmelse i grundforordningen er blevet vedtaget for at gennemføre en inden for rammerne af WTO-aftalerne påtaget særlig forpligtelse (jf. i denne retning dom Nakajima mod Rådet, nævnt i præmis 163 ovenfor, EU:C:1991:186, præmis 29-31, og dom af 9.1.2003, Petrotub og Republica mod Rådet, C-76/00 P, Sml., EU:C:2003:4, præmis 55-57).

189 I modsætning til det af Rådet under retsmødet anførte drages anvendelsen af denne retspraksis for så vidt angår fortolkningen af grundforordningens artikel 19 sammenholdt med bestemmelserne i antidumpingaftalens artikel 6.5 ikke i tvivl ved dom af 16. juli 2015, Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P, Sml., EU:C:2015:494). Det fremgår således af den doms præmis 47-53, at Domstolen i den dom blot fastslog, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, er udtryk for, at EU-lovgiver har udøvet sin lovgivningskompetence ved at anvende en fremgangsmåde, som er særegen for Unionens retsorden, og at det følgelig ikke kan påvises, at EU-lovgiver med vedtagelsen af denne bestemmelse har villet gennemføre de særlige forpligtelser, som er indeholdt i antidumpingaftalens artikel 2 (dom Kommissionen mod Rusal Armenal, EU:C:2015:494, præmis 47-53). Domstolen tog derimod ikke i den dom stilling til spørgsmålet om, hvorvidt grundforordningens artikel 19 var eller ikke var udtryk for et ønske om at anvende en fremgangsmåde, som er særegen for Unionens retsorden, og som adskiller sig fra antidumpingaftalen.

190 Det fremgår imidlertid af selve ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5, som gentager ordlyden af antidumpingaftalens artikel 6.5, at EU-lovgiver dér gav udtryk for sit ønske om at gennemføre de særlige forpligtelser, som er indeholdt i denne bestemmelse i antidumpingaftalen. Den omstændighed, at EU-lovgiver havde mulighed for at vælge at vedtage en anden struktur end den i antidumpingaftalens artikel 6.5, bl.a. ved at gengive denne artikels to dele i to forskellige stykker i grundforordningens artikel 19, afslører ikke i sig selv en intention fra EU-lovgivers side til at anvende en fremgangsmåde, som er særegen for Unionens retsorden, og som adskiller sig fra antidumpingaftalen. Dette valg er omfattet af den skønsmargen, som EU-lovgiver råder over ved gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af antidumpingaftalens artikel 6.5, således at det ikke er til hinder for, at grundforordningens artikel 19, stk. 1 og 5, fortolkes i lyset af denne bestemmelse i antidumpingaftalen.

191 Endelig kan der heller ikke – uanset hvilken fortolkning der gives deraf – gives medhold i institutionernes argument om, at den tilladelse, referencelandsproducenten gav sagsøgeren, ikke udgør et objektivt kriterium som omhandlet i den i præmis 158 ovenfor nævnte retspraksis, men et subjektivt kriterium, der hidrører fra en interesseret part, og at den grundet denne omstændighed er utilstrækkelig til at begrunde en forskelsbehandling. Dette argument svarer for det første i virkeligheden til at hævde, at referencelandsproducentens tilladelse ikke kan ændre den objektivt fortrolige karakter af de oplysninger, denne har givet, som følge af deres karakter af forretningshemmeligheder, hvilket der af de i præmis 180-190 anførte grunde ikke kan gives medhold i.

192 For det andet og under alle omstændigheder må dette argument, selv hvis det antages, at institutionerne derved ønskede at gøre gældende, at denne tilladelse ikke var blevet givet af referencelandsproducenten på grundlag af dennes objektive vurdering af de omhandlede oplysningers fortrolige karakter i forhold til sagsøgeren, men på grundlag af referencelandsproducentens subjektive relation til sagsøgeren som forretningspartner, forkastes som ugrundet. Som det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 19, stk. 5, er begrundelsen for den tilladelse fra den part, der har fremlagt oplysningerne fortroligt, som omhandles i denne bestemmelse, uden betydning for rækkevidden af denne tilladelse. Som det nævnes i præmis 178 ovenfor, pålægger denne bestemmelse således institutionerne at nægte at videregive disse oplysninger, når denne tilladelse ikke gives, uanset omstændighederne i øvrigt. Den eneste særlige betingelse vedrørende denne tilladelse, som er foreskrevet ved denne bestemmelse, er, at den skal være særlig, dvs. udtrykkelig. Selv hvis det i den foreliggende sag antages, at referencelandsproducenten har givet sagsøgeren tilladelse til at få adgang til de oplysninger, producenten har givet Kommissionen, på grundlag af dens forretningsmæssige partnerskab med denne virksomhed, kan denne omstændighed følgelig ikke være til hinder for, at denne tilladelse anses for at placere sagsøgeren i en situation, der er objektiv anderledes end situationen for de andre kinesiske eksporterende producenter i stikprøven. Det kan derfor, i modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende, ikke foreholdes sagsøgeren, at selskabet har villet anfægte den angivelige »systematiske ligevægt«, som grundforordningen har indført, med den begrundelse, at det benyttede sig af en tilladelse til adgang til fortrolige oplysninger, som referencelandsproducenten kun indrømmede sagsøgeren på grundlag af deres forretningsmæssige partnerskab.

193 Det fremgår således af det foregående, at det var med urette, at Kommissionen begrundede sit afslag på sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi med nødvendigheden af at overholde ligebehandlingsprincippet. Det må som følge deraf fastslås, at Kommissionen, da den traf denne afgørelse, tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar. Det er, som det anføres i præmis 136 ovenfor, uomtvistet, at disse beregninger i den foreliggende sag udgør de vigtigste betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2, som burde meddeles selskabet, for at det effektivt kunne give sin mening til kende desangående før vedtagelsen af de endelige foranstaltninger. Den fejlagtige karakter af den begrundelse, Kommissionen har påberåbt for at nægte sagsøgeren adgang til

disse beregninger, udgør således i sig selv en tilsidesættelse af disse rettigheder, som af de i præmis 150 og 151 anførte grunde ikke kan afhjælpes ved eksistensen af andre begrundelser for afslaget, såsom de institutionerne har påberåbt inden for rammerne af dette søgsmål.

194 Det må imidlertid for det femte i overensstemmelse med den i præmis 81 ovenfor anførte retspraksis undersøges, om der, som sagsøgeren har gjort gældende, foreligger en mulighed for, at den administrative procedure grundet den uregelmæssighed, der er konstateret i præmis 193 ovenfor, kunne have ført til et andet resultat, og dermed konkret har påvirket sagsøgerens ret til forsvar. Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren ikke er forpligtet til at godtgøre, at institutionernes afgørelse ville have været anderledes, men blot, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes, da selskabet kunne have forberedt et bedre forsvar, hvis der ikke havde foreligget den formelle fejl (domme Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 81 og 94, og Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NRTP, nævnt i præmis 81 ovenfor, EU:C:2012:78, præmis 78 og 79).

195 I den foreliggende sag har sagsøgeren i denne forbindelse gjort gældende, at hvis den i præmis 193 ovenfor konstaterede uregelmæssighed ikke havde foreligget, kunne proceduren have ført til et andet resultat, fordi selskabet ville have analyseret afgørelsen i detaljer og have indgivet bemærkninger vedrørende beregningerne. Sagsøgeren har anført, at selskabet ligeledes kunne have afsløret fejl og påvist andre justeringer end dem, det har påvist.

196 Det må indledningsvis undersøges, om Kommissionen under alle omstændigheder var forpligtet til at forkaste sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi af en af de grunde, institutionerne har påberåbt sig inden for rammerne af dette søgsmål, og som er gengivet i præmis 142 og 143 ovenfor. Som Domstolen allerede har fastslået, kan muligheden for, at undersøgelsesproceduren ville have ført til et andet resultat, hvis en uregelmæssighed som den i præmis 193 ovenfor fastslåede ikke var blevet begået, udelukkes, hvis de anvendelige bestemmelser i grundforordningen under alle omstændigheder forbyder Kommissionen at give medhold i sagsøgerens anmodning (jf. i denne retning dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 109). Det må med andre ord undersøges, om Kommissionen, på trods af den fejlbehæftede karakter af den begrundelse om ligebehandling, som Kommissionen lagde til grund i den foreliggende sag, under ingen omstændigheder rådede over nogen skønsmargen med henblik på at give medhold i sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningerne af den normale værdi, enten grundet deres karakter af internt dokument som omhandlet i grundforordningens artikel 19, stk. 5, eller fordi de ifølge deres natur er fortrolige.

197 Det må imidlertid fastslås, at det ikke er tilfældet i denne sag.

198 For det første bemærkes det, at grundforordningens artikel 19, stk. 5, tillader institutionerne at meddele interne dokumenter, når deres videregivelse udtrykkeligt er foreskrevet ved denne forordning. Det må navnlig, henset til det formål om afvejning af kravene om fortrolighed og de interesserede parters ret til oplysninger, som kan udledes af den i præmis 94 nævnte retspraksis, fastslås, at fremlæggelse af interne dokumenter udtrykkeligt er foreskrevet ved grundforordningen som omhandlet ved denne bestemmelse, når disse dokumenter indeholder de vigtigste betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2. Det er imidlertid, som det anføres i præmis 136 ovenfor, i den foreliggende sag uomtvistet, at beregningen af den normale værdi udgør de vigtigste betragtninger som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 2, som vil kunne videregives til sagsøgeren. Det er i øvrigt ligeledes, som institutionerne har medgivet under retsmødet, uomtvistet, at hvis beregningen af den normale værdi var blevet baseret på sagsøgerens hjemmemarkedspriser i tilfælde af, at sagsøgeren var blevet indrømmet markedsøkonomisk behandling, ville Kommissionen have kunnet fremlægge disse beregninger for selskabet. Selv hvis det antages, at kvalifikationen af disse beregninger som interne dokumenter som omhandlet i grundforordningens artikel 19, stk. 5, er juridisk korrekt, kan dette følgelig under ingen omstændigheder i den foreliggende sag have til følge, at Kommissionen er forpligtet til ikke at fremlægge beregningen af den normale værdi for sagsøgeren.

199 For det andet følger det, som det anføres i præmis 164 og 165 ovenfor, hverken af de konkrete bestemmelser i grundforordningens artikel 19 med henblik på at sikre de interesser, der beskyttes ved fortroligheden af de oplysninger, der anvendes under en antidumpingundersøgelse, eller af retspraksis, at beskyttelsen af oplysninger, der er omfattet af forretningshemmeligheden, kræver, at enhver videregivelse af disse oplysninger til interesserede parter principielt er udelukket uafhængigt af omstændighederne. Navnlig bør den interesserede parts særlige situation i forhold til disse oplysninger vurderes, og navnlig den stilling, denne interesserede part indtager på det omhandlede marked i forhold til den person, der fremlagte disse oplysninger. De interesser, der sikres ved beskyttelsen af forretningshemmeligheden, skal i øvrigt afvejes med de interesserede parters ret til forsvar.

200 Som følge deraf kan den omstændighed alene, at de oplysninger, referencelandsproducenten har fremlagt, er omfattet af forretningshemmeligheden, ikke i den foreliggende sag i sig selv være tilstrækkeligt til, at Kommissionen anses for at være forpligtet til under alle omstændigheder at forkaste sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi. Denne konklusion anfægtes åbenbart ikke ved institutionernes argument om, at Kommissionen på den dato, hvor den gav afslag på anmodningen om videregivelse af beregningen af den normale værdi, var uvidende om omfanget af de oplysninger, referencelandsproducenten selv havde videregivet til sagsøgeren. Det er således i denne forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at referencelandsproducenten, som sagsøgeren i øvrigt har fremhævet under retsmødet, i sin skrivelse af 18. marts 2013 (jf. præmis 35 ovenfor) anførte, at denne selv fremsendte de oplysninger til sagsøgeren, som den gav Kommissionen tilladelse til at videregive til selskabet. Der var således fra den dato intet til hinder for, at Kommissionen kunne anmode sagsøgeren om, at selskabet tilsendte Kommissionen de dokumenter, som referencelandsproducenten havde tilsendt det, med henblik på, at denne institution kunne kontrollere omfanget af de oplysninger, som sagsøgeren således rådede over.

201 Ligeledes må Rådets argument om, at sagsøgeren i fraværet af enhver anmodning fra sagsøgerens side om, at høringskonsulenten skal efterprøve dataene og de beregninger, Kommissionen har foretaget, ikke kan godtgøre, at proceduren kunne have ført til et andet resultat, indledningsvis forkastes.

202 Det bemærkes i denne forbindelse, at artikel 15 i afgørelse 2012/199, nævnt i præmis 37 ovenfor, foreskriver, at høringskonsulenten på foranledning af en interesseret part kan undersøge fortrolige oplysninger, der ikke kan indgå i resumé, som den pågældende part ikke har adgang til, med henblik på at kontrollere, hvordan disse oplysninger blev anvendt af Kommissionens undersøgelsestjeneste. Denne bestemmelse præciserer derudover, at høringskonsulenten skal meddele den interesserede part, der har indgivet anmodningen, hvorvidt de oplysninger, der blev hemmeligholdt for parten, er relevante for den pågældende parts forsvar, og om den ansvarlige undersøgelsestjeneste har afspejlet oplysningerne korrekt i de kendsgerninger og betragtninger, som blev lagt til grund for deres konklusioner, hvor dette er relevant.

203 Den omstændighed, at sagsøgeren ikke har anmodet høringskonsulenten om at foretage den efterprøvelse, der foreskrives ved artikel 15 i afgørelse 2012/199, er i den foreliggende sag uden betydning. Denne bestemmelse vedrører – som det fremgår af dens indhold som gengivet i præmis 202 ovenfor – kun de oplysninger, der som følge af deres natur er af fortrolig karakter i forhold til den interesserede part, der har rettet henvendelse til høringskonsulenten, og som denne part derfor ikke har nogen ret til at få adgang til. Som det konkluderes i præmis 193 ovenfor, har Kommissionen ikke lagt nogen gyldig begrundelse til grund for at fastholde fortroligheden af beregningen af den normale værdi over for sagsøgeren. Under disse omstændigheder kan det ikke foreholdes sagsøgeren, at selskabet ikke har anmodet høringskonsulenten om at efterprøve disse beregninger.

204 Det bør endvidere undersøges, om adgang til disse beregninger – henset til de oplysninger, sagsøgeren rådede over på den dato, da selskabets anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi blev forkastet, dvs. den 21. marts 2013 – ville have givet det mulighed for, som sagsøgeren har gjort gældende, at fremsætte yderligere bemærkninger, og navnlig identificere fejl eller foreslå nye justeringer, således at resultatet af proceduren kunne have været anderledes.

205 Som det fremgår af præmis 26, 27 og 32-34 ovenfor, indeholder de oplysninger, Kommissionen fremlagde under undersøgelsesproceduren, relativt præcise angivelser vedrørende den metode, der blev fulgt ved fastlæggelsen af den normale værdi samt om de data, varetype for varetype, vedrørende sagsøgerens eksportsalg, som blev sammenlignet ved beregningen af den normale værdi. Som det anføres i præmis 35 ovenfor, fremsendte referencelandsproducenten derudover sagsøgeren de interne data, som den havde givet Kommissionen, navnlig regnskabsoplysninger og detaljerede oplysninger om denne producents priser på det indiske marked, som Kommissionen lagde til grund ved beregningen af den normale værdi.

206 På grundlag af disse forhold kunne sagsøgeren – henset til den økonomiske og regnskabsmæssige ekspertise, som en virksomhed som sagsøgeren normalt råder over – i princippet i det mindste gennemføre sine egne beregninger vedrørende den normale værdi og sammenligne det endelige resultat med det, denne institution var nået frem til på grundlag af de samme data. For så vidt som de beregninger, Kommissionen havde foretaget varetype for varetype vedrørende eksportsalget, i øvrigt blev meddelt sagsøgeren i dokumentet med endelige oplysninger, var sagsøgeren teoretisk set i stand til at foretage sin egen beregning, for så vidt angår selskabets dumpingmargen varetype for varetype, hvilket sagsøgeren i øvrigt har medgivet under retsmødet.

207 Selv om dette er tilfældet, må det fastslås, at adgang til Kommissionens beregninger af den normale værdi for sagsøgeren ville have udgjort væsentlige yderligere oplysninger, som, henset til sagens omstændigheder, ville have givet selskabet mulighed for at fremsætte mere relevante bemærkninger end dem, det allerede havde fremsat.

208 Allerførst giver det åbenbart i almindelighed de interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger, der er mere nyttige ved deres forsvar, hvis de råder over Kommissionens detaljerede beregninger og ikke kun de data, der er blevet anvendt ved disse beregninger. De kan således præcist kontrollere den måde, hvorpå Kommissionen har anvendt disse data, og sammenligne det med deres egne beregninger, hvilket vil kunne give dem mulighed for at identificere eventuelle fejl fra Kommissionens side, som ellers ikke ville kunne opdages. I øvrigt godtgør institutionernes praksis, at de selv er af den opfattelse, at det giver de interesserede parter mulighed for effektivt at udøve deres ret til forsvar, at de for så vidt angår fastsættelsen af dumpingmargenen råder over detaljerede beregninger. I øvrigt meddeler institutionerne, som de har medgivet under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, rutinemæssigt de eksporterende producenter de detaljerede beregninger af den normale værdi, hvis den er fastsat på grundlag af disse eksporterende producenters hjemmemarkedssalg. Ligeledes meddelte Kommissionen, som det nævnes i præmis 205 ovenfor, sagsøgeren beregningerne af eksportpriserne for de enkelte varetyper, selv om den for så vidt angår sagsøgeren havde slettet beregningen af den normale værdi varetype for varetype af fortrolighedsårsager.

209 Det bemærkes endvidere, at under de særlige omstændigheder i den foreliggende sag begrænsede sagsøgerens manglende adgang til beregningen af den normale værdi i væsentlig grad selskabets mulighed for at fremsætte relevante bemærkninger, sammenlignet med en situation, hvor det havde haft rådighed over disse beregninger.

210 Sagsøgeren havde således dels en meget kort frist til at undersøge referencelandsproducentens data. Som det nævnes i præmis 35 ovenfor, gav referencelandsproducenten således Kommissionen tilladelse til at videregive disse data og fremsendte dem samtidig til sagsøgeren den 18. marts 2013. I øvrigt anmodede sagsøgeren den samme dag Kommissionen om adgang til beregningen af den normale

værdi. Som følge deraf rådede sagsøgeren således højst over syv dage til at undersøge referencelandsproducentens data, idet den frist, Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 5, havde fastsat for de interesserede parters fremsættelse af bemærkninger, udløb den 25. marts 2013. Det er åbenbart, at sagsøgeren vanskeligt kunne genskabe blot en del af beregningerne af den normale værdi inden for denne frist, henset til – som selskabet selv har fremhævet under retsmødet – det meget store antal af varetyper, som blev taget i betragtning ved fastsættelsen af dumpingmargenen. Antallet af disse udgjorde i henhold til de ikke anfægtede angivelser i sagsøgerens bemærkninger til dokumentet med oplysninger af 25. marts 2013 1 645 (jf. præmis 40 ovenfor). Som følge deraf ville sagsøgeren, hvis selskabet inden for den samme frist havde haft adgang til Kommissionens beregning af den normale værdi, have været i stand til at identificere visse fejl eller visse forskelle mellem Kommissionens beregninger og dets egne beregninger eller i det mindste at identificere dem på et givet tidspunkt.

211 For det andet er den omstændighed, som sagsøgeren i det væsentlige har fremhævet under retsmødet, at selskabet ikke i den foreliggende sag rådede over visse oplysninger vedrørende fremgangsmåde ved beregningen, relevant ved bedømmelsen af, om resultatet af proceduren kunne have været anderledes, hvis Kommissionen havde fremlagt beregningen af den normale værdi. Som det anføres i præmis 119 og 120 ovenfor, havde sagsøgeren den 18. marts 2013 kun et generelt kendskab til den metode, der blev anvendt ved beregningen af den normale værdi for ikke-kongruente varetyper. Selskabet var på den dato navnlig uvidende om, hvilket marked og hvilke referencepriser Kommissionen havde anvendt med henblik på at beregne markedsværdien af de justeringer af den normale værdi for disse varetyper, der var nødvendige grundet forskellene i de fysiske egenskaber mellem disse varetyper og typerne af tilsvarende varer. Som det anføres i præmis 120 ovenfor, repræsenterede disse ikke-kongruente varetyper dels 83% af alle de varetyper, der blev solgt til eksport, og som blev taget i betragtning ved beregningen af sagsøgerens dumpingmargen, dels mere end 40% af sagsøgerens samlede eksportsalg. Hvis sagsøgeren havde haft beregningen af den normale værdi, varetype for varetype, i sin besiddelse, ville selskabet i den mindste have været i stand til at fremsætte bemærkninger om de resultater, denne metode havde ført til. Sagsøgeren havde således efter omstændighederne kunnet sammenligne disse resultater med sine egne resultater beregnet på grundlag af en anden metode. Selskabet ville derfor have været i stand til mere præcist at anfægte den metode, Kommissionen anvendte, og det ville derfor have haft bedre chancer for at få sine bemærkninger taget i betragtning af Kommissionen, hvilket ikke skete i den foreliggende sag.

212 Endelig fremsatte sagsøgeren, som selskabet selv har anført under retsmødet, et vist antal bemærkninger under undersøgelsesproceduren på grundlag af oplysninger, det allerede rådede over, og visse af disse bemærkninger førte til en ændring af fremgangsmåden for beregningen af den normale værdi. Som det anføres i præmis 45 og 46 ovenfor, var det efter sagsøgerens bemærkninger, at institutionerne godkendte dels at beregne den normale værdi vedrørende sagsøgerens dumpingmargen på grundlag af referencelandsproducentens hjemmemarkedssalg og ikke på grundlag af en beregning af denne normale værdi, dels at tage hensyn til de ikke-kongruente varetyper i forhold til denne dumpingmargen og således fastsætte en normal værdi for disse varetyper. Det kan således legitimt antages, at hvis sagsøgeren havde haft rådighed over beregningen af den normale værdi varetype for varetype, der, som det anføres i præmis 207-211 ovenfor, udgjorde væsentlige yderligere oplysninger, ville selskabet have anstrengt sig mest muligt for at udnytte disse oplysninger til effektivt at udøve sin ret til forsvar.

213 Det kan derfor af alle de i præmis 207-211 ovenfor anførte grunde ikke udelukkes, at resultatet af proceduren kunne have været anderledes, hvis sagsøgeren havde fået medhold i sin anmodning om fremlæggelse af beregningen af den normale værdi.

214 De argumenter, institutionerne har fremført, kan ikke drage denne konklusion i tvivl. Det bemærkes for det første, at institutionerne ikke kan lægge præmis 81 i dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor (EU:C:2009:598), til grund for det synspunkt, at det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at resultatet af proceduren ville have været

anderledes, hvis selskabet havde haft adgang til beregningen af den normale værdi. Det er ganske vist korrekt, at Domstolen i præmis 81 i dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor (EU:C:2009:598), genkaldte princippet om, at det påhviler en sagsøger at godtgøre, at der foreligger en mulighed for, at den administrative procedure som følge af den proceduremæssige uregelmæssighed, sagsøgeren har gjort gældende, ville have kunnet føre til et andet resultat og dermed konkret har påvirket sagsøgerens ret til forsvar. Domstolen præciserede imidlertid i samme doms præmis 94 rækkevidden af dette princip, idet den bemærkede, at det fremgår af retspraksis, at denne forpligtelse ikke kan have til virkning, at det pålægges sagsøgeren at godtgøre, at Kommissionens afgørelse ville have haft et anderledes indhold, men blot, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes, idet sagsøgeren kunne have forberedt et bedre forsvar, hvis den omhandlede formelle fejl ikke havde foreligget (jf. dom Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, nævnt i præmis 62 ovenfor, EU:C:2009:598, præmis 81-94).

215 Under disse omstændigheder kan det ikke kræves af sagsøgeren, at selskabet på grundlag af de data, det havde rådighed over, skulle godtgøre, at Kommissionen havde begået fejl for så vidt angår fastsættelsen af den normale værdi, for at det kunne konkluderes, at resultatet af proceduren kunne have været anderledes, hvis beregningen af den normale værdi var blevet fremlagt for sagsøgeren.

216 Det kan således, henset til den omstændighed, at sagsøgeren i øvrigt, som det anføres i præmis 211 ovenfor, kun havde et temmelig generelt kendskab til den metode, Kommissionen anvendte, for det første ikke udelukkes, at visse fejl kun kunne være blevet identificeret ved en analyse af beregningen af den normale værdi varetype for varetype.

217 For det andet var sagsøgeren, som det anføres i præmis 210 ovenfor, selv hvis det antages, at selskabet var i stand til at identificere disse fejl på grundlag af referencelandsproducentens data, ikke nødvendigvis i stand til at identificere dem lige så hurtigt, hvilket, henset til den frist, selskabet rådede over, kunne vise sig afgørende for sagsøgerens udøvelse af sin ret til forsvar.

218 Det er grunden til, at det forhold, som institutionerne har fremført, hvorefter sagsøgeren ikke har godtgjort, at der forelå fejl ved fastsættelsen af den normale værdi, under ingen omstændigheder i den foreliggende sag kan anses for tilstrækkeligt til at udelukke enhver mulighed for, at resultatet af proceduren kunne have været anderledes.

219 I øvrigt kan det af de samme årsager ikke anses for relevant, at de interesserede parter, som Rådet har gjort gældende, under alle omstændigheder i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 5, ikke rådede over mere end ti dage til at fremsætte deres bemærkninger efter meddelelsen af den endelige fremlæggelse. Det fremgår således af det foregående, at det spørgsmål, der rejser sig i den foreliggende sag, er, om sagsøgeren, hvis selskabet havde haft adgang til beregningen af den normale værdi og ikke blot til de data, der lå til grund for disse beregninger, inden for den frist, det konkret rådede over, og som i øvrigt var kortere end den ovennævnte frist på ti dage, ville have været bedre stand til at udøve sin ret til forsvar.

220 Endelig kan der ikke ved undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt resultatet af proceduren kunne have været anderledes, hvis den af Retten i præmis 193 ovenfor fastslåede overtrædelse ikke havde fundet sted, tages hensyn til det af Rådet anførte argument om, at sagsøgeren under alle omstændigheder rådede over tilstrækkelige oplysninger til, at selskabet effektivt kunne udøve sin ret til forsvar. Dette forhold har efter omstændighederne ikke indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt en overtrædelse er begået eller ej. Kommissionen har under alle omstændigheder, som det anføres i præmis 139 ovenfor, alene lagt den begrundelse til grund for nægtelsen af at fremlægge beregningen af den normale værdi, at det var nødvendigt at sikre ligebehandling i forhold til de andre eksporterende producenter i stikprøven. Dette afslag er således ikke begrundet med det forhold, at sagsøgeren rådede over tilstrækkelige oplysninger til, at selskabet kunne udøve sin ret til forsvar. I øvrigt er institutionerne selv, som det fremgår af præmis 208 ovenfor, i almindelighed af den opfattelse, at de detaljerede beregninger, på grundlag af hvilke beregningen af en erhvervsdrivendes

dumpingmargen baseres, udgør oplysninger, der er nyttige for forsvaret af sidstnævntes interesser, og at de af den årsag med forbehold af nødvendigheden i at overholde fortroligheden af oplysninger bør anføres i dokumentet med foreløbige oplysninger og dokumentet med endelige oplysninger.

221 Det fremgår således af det ovenfor anførte, at det første anbringendes første klagepunkt er begrundet, og at der på grundlag af dette klagepunkt bør gives medhold i dette anbringende. Den anfægtede forordning bør derfor annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren, uden at det er fornødent at undersøge det andet, det tredje og det femte anbringende.

Sagens omkostninger

222 I henhold til artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

223 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

224 I den foreliggende sag har Rådet tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom. I øvrigt bærer Kommissionen som intervenerende institution sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling)

1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 430/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Thailand og om afslutning af proceduren for Indonesien annulleres, for så vidt som den angår Jinan Meide Casting Co. Ltd.

2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler derudover Jinan Meide Casting Co.'s omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Gratsias Kancheva Wetter

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. juni 2016.

Underskrifter

Indhold

Tvistens baggrund 2

De relevante faktiske omstændigheder vedrørende undersøgelsesproceduren før den midlertidige forordning 2

Den midlertidige forordning og dokumentet med foreløbige oplysninger 3

Korrespondancen mellem sagsøgeren og Kommissionen efter den midlertidige forordning 5

Korrespondancen mellem sagsøgeren og Kommissionen efter dokumentet med endelige oplysninger . 7

Den anfægtede forordning 9

Retsforhandlinger og parternes påstande 9

Retlige bemærkninger 10

Det fjerde anbringende 10

Det første anbringende 16

Indledende bemærkninger 16

Det andet klagepunkt 19

Det tredje klagepunkt 20

Det første klagepunkt 23

Sagens omkostninger 41